MŪSŲ VYTIS 1985-1

LEIDŽIA: Akademinis Skautų Sąjūdis.
REDAKCIJA: Šį numerį redagavo Juozas Toliušis ir Vilija Vakarytė.
REDAKCIJOS atstovas Australijoje: Bronius Žalys
ADMINISTRACIJA: Rita ir Rimantas Penčylos, 12617 S. 73rd Court, Palos Heights, IL 60453.

METINĖ PRENUMERATA: $7.00, studentams — $4.00. Garbės prenumerata — $15.00. Atskiro numerio kaina $2.00. Prenumeratą ir aukas siųsti administracijai.

SPAUSDINA: Draugo spaustuvė, 4545 W. 63rd St., Chicago, IL 60629
RAŠINIAI su autorių pavarde, slapyvardžiu ar inicialais nebūtinai išreiškia leidėjų ar redakcijos nuomonę. Rankraščiai taisomi redakcijos nuožiūra kalbos, formos ar stiliaus atžvilgiu.
MŪSŲ VYTIS (Our Knight) is a quarterly magazine published by the Collegiate Division of the Lithuanian Scouts Assn., Inc. Managing editor: R. Penčyla, 12617 S. 73rd Court, Palos Heights, IL 60453.

TURINYS

Prie Vilniaus universiteto — Julijos Švabaitės eil. 1
Sąjūdis dabartinėje LSS struktūroje — K. Palčiauskas 2
Dar apie šv. Kazimierą — Elena Jonaitienė 6

Jaunimas svarsto

Kitokia Vasario 16-toji — 8, Akademikė skautėAmerikos universitete — 8, Alkoholis ir jaunimas — 10

Iš ASS praeities

Gabijos skilties tradicijos — 12, Kur tie draugai anų laikų — 14
Aušrinė rimuoja apie sugrįžimą, ateitį, draugą 17

Įvykiai ir pastabos

Keičiasi MV redaktoriai — 18, Apie Lituanistikos katedrą — 19, Himno sukakties proga — 20

Stovyklos — seminarai

ASS Jubiliejinė — 21, Vienuoliktas seminaras — 24

Mūsų pastogėje

LSS vadovybė, Sąjūdžio veikla Australijoje, mugė, rekolekcijos, premijos, foto akimirkos 26
Administracijos paraštė 31
Sumuštinis 32

ŠIO NUMERIO VIRŠELIUOSE filisterio dail. Rimvydo Cinkos grafikos darbai: priekiniame — *Pajūrys* (1983), galiniame — *Vikingai* (1983)

PRIE VILNIAUS UNIVERSITETO

Jie bandė kirviais iškirsti
tavo vardą,
prie durų, kurias vėrė
Širvydas, prie durų,
kurias varstė
pirmieji šimtas šešios dešimtys
studentų.
Per marą, badą
ir per ugnį
jie ėjo sveikinti
karalių
su mokytojais, muzikantais
ir poezija — — —
Praėjo pro tave beturčiai
ir vedami
raudonu rūbu budelio
prie gėdos stulpo
nuplakti rykštėmis,
ir tie,
palaidoti po laiptų nišom,
(veidu į tave),
po statulėlėm,
ir po vijokliais
po baltu balandžiu. Bučiavo
tavo kiemo grindinį
Mickevičius,
O, Lietuva, tėvyne mano,
daugiau tavęs aš nematysiu,
į ištrėmimą palydėk mane,
rotušės saulės laikrodi,
ir varpininkai elgetos
man skambinkit
varpais — — —

Julija Švabaitė
(„Vilties ledinė valtis“)

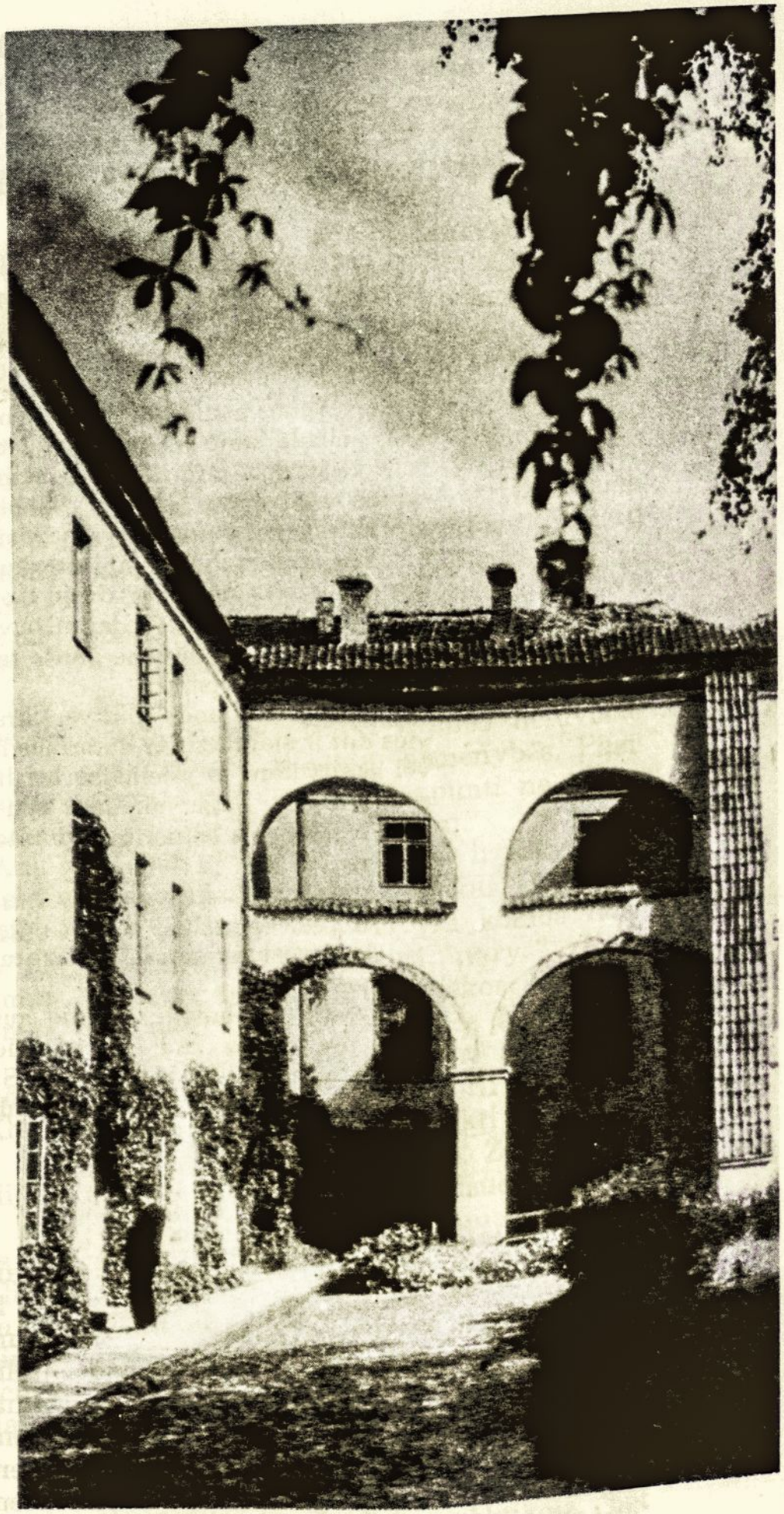

Vilniaus universiteto Stuokos-Gucevičiaus kiemo detalė.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

AKADEMINIS SKAUTŲ SĄJŪDIS

DABARTINĖJE LSS STRUKTŪROJE

v.s. fil. K. Palčiauskas

Redakcijos pastaba: žemiau dedamas rašinys buvo atspausdintas MV žurnale 1964 m. rudenį, kuomet Akad. Skautų Sąjūdis statutinėje liet. skautų sąrangoje tebebuvo dar kūdikis — vos prieš dvejetą metų įkurtoji trečia LSS šaka šalia Brolijos ir Seserijos. Autorius anuomet aptarė organizacinės struktūros (trečiosios šakos) statutines sąvokas, pasiūlė, kaip akad. skautai turėtų plačiau pasireikšti LSS veikime ir pan. Rašinyje taip pat primenama, jog dar esama nuomonių (LSS ir Sąjūdyje), priešingų naujajai struktūrai, jog dėtos viltys nepasiteisino etc.

Yra ir daugiau įdomių detalių, ateities vilčių bei užuominų, į kurias anuomet, dvejų metų ASS šakos gyvavime, dar negalėta atsakyti: dar nebuvo laiko perspektyvos, iš kurios žvelgdami būtume galėję tarti, ar trečioji šaka savo egzistenciją pateisino.

Rašiny keliamos mintys tikrai įdomios bei tebeaktyvios dar ir šiandien. Ar autoriaus lūkesčiai išsipildė? Dabar vėl skaitydami jo prielaidas bei lūkesčius — 20 metų perspektyvoje — pagalvokime ir sau atsakykime:

Ar ASS yra lemianti savo intelektu ir moraline pajėga Sąjungoje?

Ar trečioji šaka pateisino į ją dėtas viltis?

Ar reikėtų grįžti į senąją organizacinę struktūrą?

Ar respektuojamos LSS statute nusakytos ASS autonomijos teisės?

Įvadėlio pabaigai: rašinio autorius taip pat prieš 20 metų pranašavo, kad AS Sąjūdžio reikšmę lems jo paties vaidmuo ir svoris bendroje LSS veikloje. Perskaitę pagalvokime: koks iš tikrųjų yra dabartinis ASS vaidmuo Sąjungoje?

Mielai lauksime komentarų.

TRUPUTIS PRAEITIES FAKTŲ

1924.X.16 Kaune, Vytauto Didžiojo universitete, įsisteigė Studentų Skautų Draugovė, 1930 m. persiorganizavusi į studentų skautų Korp! Vytis ir Studenčių Skaučių Draugovę. Iniciatoriai ir steigėjai buvo kuklūs studentai. Alma Matris orumas ir didingumas buvo respektuotas kuklumu tų asmenų, kurie ryžosi ką nors naujo pradėti ir padaryti be pretenzijų į didelio masto programas.

1947.VII.7. Kasselyje, Vokietijoje, įkurtas Akademinis Skautų Sąjūdis (toliau vadinamas ASS) ir priimtas laikinas ASS statutas, kuriuo einant visi tremtyje veikią akademiniai skautų,-čių vienetai bei draugovės apjungiamos į vieną ASS, kuris išeivijoje tęsia Kauno ir Vilniaus u-tų Studenčių Skaučių Draugovės ir Korp! Vytis tradicijas, turėdamas prieš akis naujus uždavinius.

Keista: Lietuva, kaip esminis viso

lietuviško veikimo pagrindas, sugriauta; tik dalis SSD ir Korp! Vytis narių Vokietijoje, atkūrę savo organizacijas, parodė didesnes pretenzijas — pasivadindami akademikais. Tai atsikirtimas naikinimui, pasinešimas į kovą už egzistenciją, tai kietumo ir drąsos ženklas.

Tačiau LSS statute, kaip pagrindiniame lietuviškos skautybės struktūros paveiksle — mes nematėme atžymėtų nei kukliųjų studentų ir nei pretenzingų akademikų skautų organizacijos formų. Tik 1962.VI.26. Tarybos priimtame LSS statute ASS jau įstatutintas sąjunginiai kaip atskira LSS šaka, lygiagretė su Brolija ir Seserija. Bet tai buvo išdava sunkios ir rimtos operacijos: ASS kaip LSS šaka buvo sudaryta iš Seserijos ir Brolijos sudėties. Juk iki to laiko studentės skautės priklausė Seserijai, o studentai skautai — Brolijai.

Koks gi galėjo būti motyvas tokio sprendimo, kad nei Seserija, nei Brolija nesipriešino akademinių skautų ir skautiškas vienetas ir C) ASS.

A. Akademikas skautas. Kaip matome, LSS visiškai neegzistuoja studento,-ės, skauto,-ės sąvoka. Ji palikta akademinių skautiškų vienetų reguliaminams. Koks gi skirtumas tarp studento skauto ir akademiko skauto? Skauto prasmė ta pati. Bet yra skirtumas tarp studento ir akademiko sąvokų. Studentas yra aukštosios mokyklos studijozas, paprastai kolegijos, universiteto, instituto, akademijos. Akademiko turinys platesnis: jis apima ir studentą ir tuos, kurie seniai iš studentijos grupės yra išėję ir priklauso mokslo institucijai — akademijai, kaip jos aktyvūs nariai.

Taigi, jei Kasselyje 1947.VII.7 buvo pasirinktas akademiko skauto vardas — tai padaryta sąmoningai, nes į studentijos skautišką veikimą jau aktingai buvo įsijungę tikrai žymios lietuviško akademinio pasaulio asmenybės. Pasirinktas vardas turėjo apimti ne tik to meto, bet ir ateities turinį.

Bet gyvenimas iškelia ir kitą klausimą; jei sakai „akademikas skautas", tai gal toks skautas yra kokios nors skautiškos akademijos narys? Kaip žinoma, tuo tarpu skautiškos akademijos nėra. Tačiau skautybės akademikų LSS visada pasigedo ir pasigenda. Atrodo, kad akademiko,-ės ir skauto,-ės natūralus kelias yra pasiekti akademiškumo ir skautybės srityje. Žinoma, tai negali būti masinis ar visuotinis reiškinys. Bet vidutiniškai imant, turėtų būti aukštame lygyje.

Kodėl gi akademikai skautai turėtų siekti akademiškumo ir skautybės srityje? Todėl, kad akademikai skautai priklauso intelektualų grupei. Tuo jie skiriasi nuo kitų LSS narių. Nežiūrint į tai, kad daugelis ir akademikų skautų (vyčių, skautininkų) yra labai stiprūs skautybės teorijoje ir praktikoje, bet akademikai skautai turėtų plačiau pasireikšti naujesniu, gilesniu, kūrybiškesniu ir moderniškesniu veikimu. Akačių vienetų išskyrimui į atskirą šaką? Atrodo, kad daugiausia lėmė pasitikėjimas. Bet iš kurgi tas pasitikėjimas? Jo pradžia 1924.X.16. Jo užtikrinimas 1930. Ir jo pakartotinas užtikrinimas 1947.VII.7.

Nežiūrint to, kad Kasselyje sukurta ASS tvarkė savitarpinius SSD ir Korp! Vytis santykius, SSD rišosi prie Seserijos, o Korp! Vytis — prie Brolijos. Akademinės skautijos veikla tapo padalinta: dalis saviems reikalams ir dalis Seserijos, respektyviai Brolijos reikalams. Tačiau Seserija ir Brolija suprato, kad akademinė skautija, stiprėdamas tobulesnėje savo organizacijos formoje, bus naudingesnė ir Seserijai ir Brolijai, t.y. visai LSS.

STATUTINĖS SĄVOKOS

LSS Statute randame šias sąvokas: A) akademikas skautas; B) akademinis

demikas skautas reiškiasi LS S-gos veikime dvejopai: sau — savo asmenybės turtinimu ir b) tarnavimu kitiems — spauda, vadovavimas, labdarybė, specialių problemų sprendimas ir pan.

Formaliai imant, akademikas skautas turi atlikti šias sąlygas: turi būti akademikas plačiąja šio žodžio prasme ir turi priklausyti akademiniam skautiškam vienetui. Tai reiškia, kad asmuo gali būti ir skautas ir tuo pačiu metu akademikas, bet jeigu jis nepriklausys akademiniam skautiškam vienetui — jis dar nebus akademikas skautas LSS-gos statuto prasme. Dar kitais žodžiais tą pačią mintį galima ir taip išreikšti: akademikas skautas turi būti ir skautas, ir akademikas, ir priklausyti akademiniam skautiškam vienetui.

B. Akademinis skautiškas vienetas. Korporacija ar tolygus akademinis skautiškas vienetas yra pagrindinis ASS vienetas (LSS statuto §61). Korporacijai tolygūs akademiniai skautiški vienetai yra SSD ar Filisterių Skautų Sąjunga. Korporacija suprantama, kaip charakteringa ir tradicinė Vytauto Didžiojo universiteto korporacija, autonominė universiteto studentų organizacijos forma. Tai yra akademiko,-ės skauto,-ės tvirtovė. V. D. u-tas turėjo statutą, kuris jam suteikė autonomijos statusą. Visos studentų korporacijos veikė tos universiteto autonomijos prieglobstyje. Korporacijos turėjo pasiduoti statuto nuostatams ir saugotis pašalinių įtakų. Ir pats u-to statutas draudė pašaliniams veiksniams reguliuoti studentų korporacijų veikimą. Iš to ir kilo nuolatinė santykių problema tarp skautiškų vienetų V. D. u-te iš vienos pusės ir LSS vadovybės organų iš antros pusės. LSS vadovybės organai neturėjo tiesioginės dirigavimo teisės V. D. u-to jurisdikcijos ribose, o studentiški skautiški vienetai, tai suprasdami, jautėsi galį derėtis ir tartis ne tik dėl organizacinių formų, bet ir dėl savo statuto LSS-gos struktūroje.

Tokia padėtis buvo mūsų studentų korporacijų VD u-te. Tų pačių korporacijų tęsiniai laisvojo pasaulio universitetuose atsidūrė skirtingose sąlygose. Universitetų administracijų santykis su studentų organizacijomis skirtingas. Ir iš viso Korp! Vytis, SSD-vė ir Filisterių Skautų Sąjunga yra tapusios globalinėmis tarpuniversitetinėmis organizacijoms su nevisai tiksliai sutvarkytais formalumais. Dabartiniai mūsų akademiniai skautiški vienetai padaro daug naudingo darbo LSS-gai ir bendrai Lietuvos reikalui, balansuodami įvairiausiose sąlygose dėl pusiausvyros išlaikymo. Dabartinis jo statusas universitete pasikeitė.

Bet čia mums rūpi to pagrindinio akademinio skautiško vieneto dabartinis statusas LSS-goje. Ar jis pasikeitė, lyginant su Lietuvoje buvusia padėtimi?

Taip, formaliai statusas pasikeitė. Tačiau autonomijos dvasia yra išlikusi ir ji LSS statute respektuojama, pripažįstant akademiniam skautiškam vienetui autonomijos teises, būtent: a) patys vienetai nusistato savo regulaminus, kurie apima jų organizacinę formą, vadovavimąsi, tikslus ir uždavinius ir b) patys renkasi savo vadovaujamuosius organus. LSS Pirmija tik tvirtina regulaminus (LSS statuto §6). Tačiau Pirmija negali regulamino keisti. Ji gali tik patvirtinti arba netvirtinti. Netvirtinimo atveju šalys aiškinasi ir tariasi dėl priimtinos formulės. Patvirtinimo atveju regulaminas tampa lyg ir sutartimi tarp dviejų šalių: akademinis skautiškas vienetas nustato, o Pirmija savo tvirtinimu įsipareigoja tą regulaminą respektuoti. Tuo būdu šiandien Pirmija atlieka Lietuvoje buvusią universiteto funkciją — tvirtina korporacijų reguliaminus. Korporacijos senjorų ar tolygų akademinių skautiškų vienetų visumos tikrųjų narių sueigos yra vieneto suverenumo šaltinis ir visagalis reikalų sprendėjas regulamine nustatytų teisių

ir pareigų apimtyje.

Turint minty, kad LSS nariais (Brolijoje ir Seserijoje) gali būti neskautiškų korporacijų (pvz. ateitininkų, neolituanų ir kt.) nariai ir kad jie gali tapti net vyriausių LSS vadovaujamųjų organų pareigūnais (pvz. ateitininkų yra buvę Tarybos ir Pirmijos nariais, neolituanas yra buvęs Tarybos pirmininkas), turima akademinių skautiškų vienetų autonomija apsaugo juos nuo kitų korporacijų ar universitetinių draugijų įtakos per šiuos asmenis. Ir dar daugiau — autonomija apsaugo silpnesniuosius akademinius skautiškus vienetus nuo stipresniųjų hegomonijos.

c. Akademinis Skautų Sąjūdis. ASS yra integralinė LSS dalis, susidedanti iš akademinių skautiškų vienetų (LSS statuto §6). LSS organizacinėje struktūroje ASS teisėmis ir pareigomis yra paritetinis Brolijai ir Seserijai. Tuo būdu ASS yra tapęs trečiąja LSS šaka. ASS Vadijos pirmininko dalyvavimas Pirmijoje (LSS statuto §11 c) ir Taryboje (LSS statuto §16, B) iš pareigos; ASS sueigos teisė išrinkti 4 Tarybos narius ir 3 kandidatus (LSS statuto §68); ASS vadijos teisės pristatyti vadovus pakeli į skautininkų laipsnius, pristatyti kandidatus apdovanoti aukštesniaisiais Sąjungos ordinais, teisė apdovanoti žemesniais Sąjungos ordinais (LSS statuto §30) — visos šios teisės ir pareigos tiesioginiai liečia visos LSS reikalus, visos LSS auklėjimo, vadovavimo ir organizacinius klausimus. Nuo 1962.VII.26. ASS ir LSS yra nebe „mes" ir „jūs", bet tas pats, ir ASS yra visiškai atsakingas už bendruosius LSS reikalus, už jos gerovę, pasisekimą ir ateitį. Taigi, nors 1962.VII.26. LSS Statute priimtas ASS vardas skamba ir rašosi taip pat kaip ir 1947.VII.7. Kasselyje priimtasis — tačiau jų turinys yra skirtingas. Kasselio ASS apėmė tik Korp! Vytis ir SSD, o dabartinio LSS statuto ASS reiškia šakos vardą ir gali apimti dabar egzistuojančius ir ateityje galinčius atsirasti akademinius skautiškus vienetus be pavojaus pažeisti tų vienetų autonomiškumą. ASS, kaip LSS šakos, uždavinys yra koordinuoti (LSS statuto §30, C) korporacijų ir joms tolygių akademinių skautiškų vienetų veiklą, nepažeidžiant jų autonomijos teisių. Tat ASS vadija nediriguoja ir neįsako į jos sudėtį įeinančioms korporacijoms ar tolygiems akademiniams skautiškiems vienetams, bet koordinuoja jų kooperavimą, dirbant bendriems LSS reikalams.

ASS šakos LSS-goje įsteigimo iniciatyva atėjo iš pačių akademikų skautų. To meto LSS Pirmijos ir Tarybos ji buvo palankiai priimta ir išspręsta. Ne paslaptis, kad tada ir dabar LSS buvo ir yra priešingų, tokiam sprendimui nepalankių nuomonių. Ir iš pačių akademikų skautų tarpo išgirstame balsų, kad šioji LSS organizacinės struktūros reforma gero LSS nedavė, kad dėtos viltys nepasiteisino ir kad gal būtų geriau grįžti į senąją organizacinę struktūrą, kurioje akademikai skautai sutilptų Brolijoje, o akademikės skautės — Seserijoje. Kaip pažiūros šiuo klausimu vystysis — parodys ateitis.

Šiandieną tik vieną dalyką galima teigti: ateities sprendimą daugiausia lems paties ASS vaidmuo ir svoris bendroje LSS veikloje; kiek pats ASS pajėgs pateisinti viltis ir perspektyvas, turėtas kuriant atskirą šaką LSS-goje. Gi pati pagrindinė priežastis buvo — tai sudarydamas galimai palankesnių veikimo sąlygų intelektualinei LSS narių grupei. Intelekto reikšmė organizacijai yra taip pat svarbi, kaip ir atskiram individui. Intelektualiai pajėgios organizacijos veikla toliaregiškesnė ir jos reikšmė bei įtaka aplinkai stipresnė. Tai kas gi netrokštų, kad ir mūsų akademinė skautija, sulaukusi gražių brandos metų, būtų lemianti intelektualine ir moraline pajėga ne tik LSS-goje, bet ir reikšmingas veiksnys bendrame lietuvių tautos kovos fronte už Lietuvos ir lietuvių tautos ateitį.

DAR APIE
ŠVENTĄJĮ KAZIMIERĄ

GERESNIS ŽMOGUS GERESNIAME PASAULYJE

Fil. Elena Jonaitienė.

fil. Elena Jonaitienė

Nuo pat Lietuvos skautijos įkūrimo kiekvienais metais švenčiame Lietuvos skautų globėjo šv. Kazimiero šventę. Šįmet, Šventojo jubiliejaus metais, toji šventė ypač svarbi ir iškilminga. Norisi klausti: ką šv. Kazimieras simbolizuoja lietuviams skautams? Ką jis simbolizavo Lietuvos skautijos įkūrėjams? Ką jis simbolizuoja šiandien nutolusiems ne tik 500 metų, bet dar ir tūkstančiais mylių?

Pirmiausia — prisimename, kad šv. Kazimieras yra vienintelis lietuvių kilmės šventasis, Jogailos vaikaitis, Lietuvoj gyvenęs, Gardine 1484 m. miręs, Vilniuj palaidotas; jau nuo 1602 metų — šventuoju paskelbimo datos — supamas mylinčios tradicijos, prasidėjusios su 1604 m. milžiniškomis Vilniaus miesto (ypač akademikų ir jaunimo) iškilmėmis, Eulogija Casimiriana ir iki vėliausių laikų išlikusios Kaziuko mugėse ir kitokiuose minėjimuose.

Tačiau už pačią tradiciją yra brangiau tai, ką Kazimieras simbolizuoja. O jis simbolizuoja jauną žmogų, siekiantį idealo, kuriantį geresnį pasaulį ne toli siekiančiomis reformomis, dideliais išradimais ar garsiomis pergalėmis, bet nenuilstančia pastanga **ugdyti geresnį žmogų pačiame savyje.** O savęs auklėjimas ir yra visos skautijos pagrindinis siekimas.

Kitų auklėjimas yra specialistų pedagogų ir tėvų uždavinys, gi savęs vis į geresnį žmogų kreipimas yra kiekvieno, ne tik jauniausio skautuko pareiga. Bendruomenės, tautos, net ir visa žmonija tėra suma atskirų, pavienių žmonių. Ko norima iš kitų, iš žmonijos, iš pasaulio, to pirmiausiai reikia siekti per save ir savyje.

Apie šv. Kazimiero gyvenimą nedaug težinoma. Tikra, kad jis — karalaitis, karališkame dvare gyvendamas ir pataikūnų supamas, vedė vienuolišką gyvenimą, laikėsi griežtos askezės, viską atiduodavo vargšams ir nuskriaustiems, mylėjo susikaupimą ir mokslą ne dėl jo praktiškos naudos ar dėl asmeniško pasižymėjimo, bet dėl paties pažinimo; buvo ypatingai gabus ir talentingas.

Svarbiausiai, per visas savo gyvenimo valandas nenustojo ieškojęs savo idealo — Dievo. Pasakojama, kaip

— save drausmindamas — po karališku aprėdu jis nešiojęs ašutinę, kaip vidury lietuviškos žiemos jis kiaurą naktį praklūpėdavęs sniege prie bažnyčios durų besimelsdamas. Matyti, jo supratimu, toks buvo kelias į tobulėjimą. Karalaitis buvo tikras, idealus riteris. **Tiktai jis gyveno nebe riterių laikais:** jis nebuvo išdava jį supančios bendros gyvenimo nuotaikos. Renesansas, modernieji laikai jau buvo prasidėję. Europoje žmogus, išdidus naujais atradimais, mokslo pažanga ir laimėjimais, jau buvo pastatęs save pasaulio centre ir labiausiai norėjo valdyti žemę ir pagoniškai džiaugtis gyvenimu. Nebe Dievo ir tobulumo siekimo, bet ištaigos, turtų, pramogų ir pasitenkinimo buvo reikalaujama. Asketizmas, kurį Kazimieras praktikavo, buvo seniai, prieš šimtmečius iš mados išėjęs dalykas.

Šiandien — atominiais laikais — žemę valdęs žmogus dar labiau negu bet kada jaučiasi esąs pasaulio centre. Nauji gamtos mokslų išradimai jam davė nepaprastas galias: jis pastatė laivus skristi į erdves, jo arsenaluose sukrautos bombos, kurios ištisus žemynus gali sunaikinti; jis iš dykumų turtus traukia ir jūros gelmėse paslėptą augmeniją žada paversti į maistą. Tačiau kai žmogus yra stipresnis negu bet kada, tuomet labiau negu bet kada svarbu, kad jis savo jėgas naudotų geriems dalykams. Kad ir kaip tobulos mašinos pripildytų visą žemę, jų naudingumas ar nepataisoma žala priklauso nuo jas valdančio žmogaus proto. Šiandieną, kaip šv. Kazimiero laikais, svarbu, kad žmonių protai linktų į gerus dalykus, o jų širdyse būtų meilės. Ir šiandien tebereikia save tvardančių, idealo siekiančių riterių.

O skautija ir siekia riteriškumo; ne dideliuose žygiuose ar kraštutiniame savęs atsižadėjime, bet kasdieninėje, mažoje pastangoje. Skautiški maži, bet kasdieniniai geri darbeliai grindžia kelią tai viso gyvenimo pastangai. Iš mažens išmokti skautijos idealai ir įstatai yra tos pastangos kelrodžiai. Žmonijai pasitarnauja ir žemę malonesne vieta žmogaus gyvenimui daro ne tik mokslininkai bei išradėjai, bet ir tie, kurie pakelėje medį pasodina, kurio šešėlyje pakeleivis ilsisi; kurie priemiestiniuose darželiuose gėles išaugina, praeivio akis džiuginančias, dainą sugalvoja, sielvartus prablaškančią; randa laiko savo skubėjime sustoti ir verkiantį vaiką nuraminti ar vienišo žmogaus nuobodaus kalbėjimo išklausyti...

Ir tokie maži kasdieniniai dalykai yra reikšmingi ir neįvyksta savaime, be savęs auklėjimo ir idealo meilės. Todėl pavyzdys šv. Kazimiero, jauno žmogaus, kuris visų pirma rūpinosi save nugalėti ir niekad nenustojo siekęs idealo, tebešviečia ir šiandien — po penkių šimtų metų ir už tūkstančių mylių.

Taip vaizduojamas šv. Kazimieras biografinėje Zachariah Ferreri knygoje „Vita beati Casimiri, scripta Vilnae" (1521)

JAUNIMAS SVARSTO

KITOKIA VASARIO 16-JI

Vasario Šešioliktoji nėra vien įprastų minėjimų, apdulkėjusių prisiminimų ir himnų giedojimo diena. Tačiau dažnai lieka toks įspūdis, ypatingai tiems iš mūsų, kurie gimėm ir augom išeivijoje. Nemačius laisvos Lietuvos, mums sunku net įsivaizduoti jos gimimą — nepriklausomybės paskelbimą. Nejaučiam ryšio tarp emocijų, kurios kyla vyresniems, ir to, kas minėjimų metu scenose skaitoma. Poezija, montažai, lietuviškos dainos, — viskas gražu; bet tai tik estetiškas grožis, ne širdį virpinantis pergyvenimų prisiminimas.

Daug ką prarandam šitaip galvodami... spręsdami, kad Vasario 16 neturi mums aktualaus pagrindo. Tas pagrindas egzistuoja; jis gal net tyresnis mums, negu vyresniems. Vasario 16 yra idealo šventė, yra pasidžiaugimas tuo, apie ką svajoja kiekvienas. Minėdami Lietuvos nepriklausomybės šventę, minim kai ką daug didesnio: viso pasaulio žmonių pasitikėjimą savimi. Lietuvos pavyzdys atstovauja tam heroizmui; jis įtikina tautas, žmones, kad jie gali pasaulį pakeisti.

Ta pati dvasia, kuri vedė Amerikos revoliucionierius prieš anglus; ta pati dvasia, kuri skatina žmogų stengtis, bandyti ir svajoti; toji dvasia sūkuriuoja kiekvienoje vietoje, kur lietuviai mini Vasario Šešioliktąją. Pasižiūrėjęs į veidus, gali žinoti, kad daug kam, ypatingai vyresniems, ta laisvė buvo gyvenimo giliausias troškimas. Tuose pačiuose veiduose galima matyti, kad to troškulio išsipildymas yra gyvenimo svarbiausias pasiekimas ir brangiausias prisiminimas. Nors kartais tie atsiminimai ir apnešti šiek tiek laiko dulkių, jie žiba stipresne šviesa, spindi idealu, kurio kiti nėra pajautę. Tą dvasią paliesti ir bent iš šono regėti — tai Vasario 16 svarbiausia užduotis.

Nepergyvenę, negalime nei prisiminti kovų, ir įtampos, ir džiaugsmo, kuris sklido Lietuvoje nepriklausomybės laiku. Bet bandykim prisiminti, žiūrėdami į tuos, kurie tikrai atsimena; bandykim pergyventi sapno išsipildymą. Juk mums retas sapnas teišsipildo, ir retas laimėjimas yra toks brangus ir toks auksinis, kaip Lietuvos išlaisvinimas. Gal — bežiūrėdami — išmoksim svajoti didžias svajones, užsimoti didiems darbams, gal? Ar mes — išeivijos vaikai — padarysim ką nors, verto atsiminti ilgiau, negu 75 metus? Gal, o gal ir ne...

... Iki tada, minėkim tuos, kurie svajojo ir po ilgo košmaro pabudo sapno išsipildyme. Jie, iš tikrųjų, herojai ne vien dėl savo pasiekimų, bet ir dėl savo atsiminimų. Tie atsiminimai, nors ir ne mūsų, yra vienintelė rodyklė į tą dvasią, kuri leis ir mums sukurt savo Vasario 16 dienas. Tokiais keliarodžiais nepasinaudoję, nebūsim verti jokių atsiminimų ir jokių minėjimų.

Linas Palubinskas

AKADEMIKĖ SKAUTĖ AMERIKOS UNIVERSITETE

Kai aš augau namuose dar pradžios mokyklos metais, kiekvienas šeštadienis buvo diena namų darbams su mamyte. Mudvi mazgodavome virtuvėje, valydavome kambarius ir kalbėdavome apie

t.n. Vida Juodaitytė

visokius pasaulio dalykus. Dažnai mūsų kalbos sukdavosi apie gyvenimo tikslus ir svajones. Mama visada patardavo kuo geriau mokytis, stengtis, kad vėliau patekčiau į universitetą. Ji man sakydavo, kad mokslas, ypač aukštesnėje mokykloje, yra labai svarbus dalykas žmogui; tada taip pat išmoksti, kad mokytis nebaigi visą savo gyvenimą.

Vaikystės metais mamos žodžiai nebuvo labai svarbūs. Bet kai jau lankiau gimnaziją, nutiko nuostabus dalykas — kažkokia šviesa užsidegė manyje: staiga man tapo labai svarbu patirti kuo daugiau apie viską. Šiandien ta šviesa atvedė mane į chemijos specialybę universitete.

Mano nuomone, aš turiu pareigą sau išmokti kuo daugiau apie viską, o ne vien tik apie savo specialybę. Per anuos tūkstančius mokslininkų, kurie atskleidė aplinkos paslaptis, aš pradedu geriau suprasti pasaulį. Negaliu teigti, kad aš tapau visažinanti (nes juk niekas negali visko suprasti pilnai), bet dabar, pasisėmusi mokslo, daugiau suprantu, geriau moku vertinti aplinką, kurioje gyvenu.

Visą savo gyvenimą žinojau, kad esu lietuvaitė, bet iki šiol nesuprasdavau, ką ši tautinė priklausomybė iš tikrųjų reiškė. Gyvenu Amerikoje, tai esu „amerikonė"; mano širdyje yra meilė šiam kraštui. Kartu su meile Amerikai, yra karšta meilė ir Lietuvai. Lietuva — mano tėvų kraštas, o taip pat ir mano.

Šiom dienom laisvojo pasaulio lietuviai vis tebesužino įvairiausių žinių apie savo kraštą. Girdime, kaip rusai bando užgesinti lietuvių kultūros liepsną, jie siunčia Rusijos gilumon liet. jaunimą karinei prievolei, o Lietuvon prigabena rusų. Jeigu toks procesas nesustos, lietuviškoji kultūra galės vystytis tik kituose kraštuose, už Lietuvos valstybės ribų. Todėl yra mano atsakomybė tėvų krašto kultūrą, kalbą ir kitus lietuvių siekimus tęsti savo namuose ir savo kilmės tautiečių tarpe.

Kiekvienas mūsų asmeniškai gali prisidėti, kad lietuviška liepsna neužgestų. Pvz., man bestudijuojant, teko įsigyti didelį būrį naujų pažįstamų. Prieš mums universitete susitinkant, jie net supratimo neturėjo, kur yra ta mūsų Lietuva... Dabar gi daugelis jų žino, kad aš esu lietuvių kilmės, o dalis jau taip pat patyrė apie Lietuvos būklę, jos emigrantų veiklą ir pan.

Mano patyrimu, lengviau yra skelbti lietuviškus reikalus tiems žmonėms, kuriems asmeniškas išsilavinimas ir mokslinimasis yra labai svarbi gyvenimo dalis, negu tokiems, kurių svarbusis dalykas yra geras prasigyvenimas šiame krašte. Tokie asmenys — lietuviai ir nelietuviai, kuriems mokslas pirmauja, yra Lietuvos kultūrinė viltis.

Skautaudama jau daug metų, esu priėjusi prie to taško, kai žaidimai ir juokai, buvę labai smagūs ir patrauklūs „geltonšlipsės" metais, manęs jau nebetraukia. Tačiau savo gyvenime siekdama platesnio asmenybės lavinimo, norėčiau

per skautybę ir toliau tęsti tą charakterio ugdymą. Tikiu, kad bendraujant su akademikais skautais, ryšiai su skautija stiprės ir tęsis per tolimesnį mano gyvenimą.

Vida Juodaitytė

ALKOHOLIS IR JAUNIMAS

Statistika mums rodo, kad kiekvienas amerikietis per metus išgeria 2.6 galionus gryno alkoholio (palyginus su prancūzais, pastarieji per metus išgeria 6.5 gal.). Alkoholio naudojimo atžvilgiu amerikiečiai stovi septintoje vietoje. Nėra jokios statistikos, kur stovi lietuviai, bet peršasi nuomonė, kad jie tikrai neatsilieka nuo amerikiečių.

Chicagos 69-oje gatvėje jaučiuosi, lyg stebėtoja teatre, matydama neapsakomai liūdną spektaklį. Šis spektaklis yra reali gyvenimo dalis, ypač mūsų lietuviškojo jaunimo. Atsiskleidus uždangai, prieky matau krūvą garsių, pažįstamų aktorių. Scenoje jie laisvai vaidina, juokiasi, šūkauja, bet nepastebi slenkančio virš galvų tamsaus šešėlio. „Aloyzai, — sušunka vienas stambus didžiabalsis, — išgerkim dar po vieną. Į tavo sveikatą, brolau". Staiga visas būrys miršta juokais, o aš, sustingusi, matau tik juodą, besiplečiantį šešėlį...

Dažnai labai rimtai pagalvoju: kas bus su gražiuoju jaunimu, jei mes, dažnai naudodami alkoholį, nebegalėsime savo pomėgio ateityje kontroliuoti. Peržengus kontrolės ribą, kils didelis pavojus, nes kiekvieną kartą šiek tiek išgėrus, bus lengviau ir lengviau pasigerti. Alkoholis padarys daug įtakos ir žalos mūsų organizmui; tuo pačiu tapsime ir šio įpročio vergai.

Nors mūsų jaunieji ir dažnai išgeria, tai dar nereiškia, kad jie jau yra ar taps alkoholizmo aukomis. Dažniau išgeriantieji neretai sumaišomi su tikrais alkoholikais — ligoniais. Pagrindinį skirtumą sudaro tai, kad alkoholis skirtingai veikia: vieniems jis pakenkia, o kitiems — ne. Charakteringiausias alkoholizmo bruožas priklauso ne tiek nuo išgerto kiekio, kiek nuo to, kaip alkoholis veikia vieną ar kitą asmenį. Normalus gėrėjas gali ir mėgsta išgerti daug, bet — svarbiausia — gali savo gėrimą kontroliuoti. Alkoholikas, kartą pradėjęs, geria tol, kol pasigeria. Ligai dar labiau išsivysčius, pasirinkimas gerti ar negerti visai pranyksta. Alkoholizmo auka gali būti kiekvienos profesijos bei įvairiausio išsilavinimo žmogus.

Ne kiekvienas alkoholio pavartojimas yra blogybė. Manau, kad yra ir švelnesnė alkoholio naudojimo pusė. Šioji lieka gerąja tik tada, kai alkoholis yra protingai vartojamas, pvz. vyno stiklas prie iškilmingos vakarienės. Šiuo atveju vynas turi estetinę vertę, o ne alkoholizmo reikšmę.

Kalbant apie alkoholio žalingąją pusę reikia prisiminti, kad yra žinoma, jog šiame krašte apie 25—35 milijonai amerikiečių daugiau ar mažiau kenčia nuo alkoholizmo. Kiekvienais metais dėl alkoholio žūsta apie 26 tūkstančiai žmonių automobilių nelaimėse; nuo alkoholio miršta apie 20 tūkstančių.

Amerikos jaunimas, įskaitant ir lietuvius, vartoja alkoholį dėl įvairių priežasčių. Mano stebėjimu, jaunimas savo gėrimą pateisina tokiomis priežastimis:

1. Tėvai geria (arba vienas iš jų).
2. Tėvai spaudžia vaikus geriau ir rimčiau mokytis, ypač universitetuose.
3. Blogi santykiai su tėvais.
4. Geria dėl to, kad draugai geria (angliškai pasakius, yra „peer pressure"). Nei vienas nenori išsiskirti iš savo draugų, nors šie ir stipriai išgeria.
5. Gėrimas — bendras laisvalaikio užsiėmimas.
6. Gėrimas — greita ir patogi priemonė pasijusti nerūpestingai („high").
7. Gėrimas — pabėgimas į užsimiršimą nuo nepasitenkinimo savimi ar savo būdo problemų.
8. Gėrimas — įrodymas kitiems, kad kuo daugiau gali išgerti, tuo labiau esi subrendęs.

9. Gėrimas — būdas laisviau pasijusti ir drąsiau išsireikšti draugų tarpe.

Ar jaunas žmogus, kuris mėgsta išgerti mažai, vidutiniškai ar daugiau, supranta alkoholizmo pavojų? Ar jis tiek save pažįsta, jog gali būti tikras, kad netaps alkoholiku — ligoniu?

Norint sąžiningai atsakyti į šiuos klausimus, reikia suprasti, kokie yra pirmeiji alkoholio simptomai ir kas nėra alkoholikas.

Vienas svarbiausių alkoholiko simptomų yra jo pasižadėjimas negerti, mažiau gerti ar bent kurį laiką visiškai negerti. Paprastai tų pažadų alkoholikas neišlaiko. Jis/ji nuo kitų slepia gėrimo įprotį ir dažnai meluoja apie išgertą kiekį.

Kiti simptomai susideda iš tokių atvejų: alkoholikas geria prieš eidamas į kokį subuvimą ar ypatingomis progomis (pvz. eidamas į šokius, teatrą, koncertą, balių), žinodamas, kad ten bus duodami gėrimai; geria tam tikru laiku (pvz. prieš pietus ar vakare skirtą valandą); geria susitikęs kokį asmenį, geria savaitgaliu, važiuodamas į užmiestį; geria norėdamas užmiršti nemalonų įvykį, arba geria norėdamas nuraminti nervus. Tokiai atvejais alkoholikas mano, kad niekas kitas jam nepadės.

Normalus gėrėjas gali taip pat gerti panašiomis progomis, bet yra toks skirtumas, jog jo priežastys gerti neapims jau minėtų simptomų. Prisiminkime, kad iš vieno ar kito simptomo dar negalima daryti išvados, kad asmuo yra jau alkoholikas.

Alkoholikas pradžioje išgeria daugiau už kitus ir rečiau serga pagiriomis. Šioje stadijoje jis dažnai neprisimena ką kalbėjęs bei daręs. Jam pasitaiko vadinami „black-outs". Kiti gal ir nepastebės, kad jis yra išgėręs, nes jis gali apsieiti normaliai (pvz. gali tiesiai vaikščioti ir aiškiai kalbėti). Nesuprasdamas, kad alkoholis jį skirtingai veikia, alkoholikas sekančią dieną apklausinėja savo draugus, ką jis vakar yra daręs, ką kalbėjęs, kaip parėjęs namo.

Yra dar įvairesnių nukrypimų nuo paprastų ligos simptomų. Vienas iš šių nukrypimų — kai kurie geria tam tikrais periodais, su ilgomis negėrimo pertraukomis. Vystantis ligai, šios pertraukos trumpėja. Ši pradinė stadija gali tęstis iki dešimt metų.

Įpusėjus stadijai, pasižadėjimas negerti darosi vis dažnesnis ir stipresnis, ypač šeimoje ir darbe. Alkoholikas prižada sau būti atsargesnis su gėrimo kontrole. Jis tikrai stengiasi išlaikyti pažadus, bet niekuomet neišlaiko, pradeda daugiau meluoti apie savo gėrimą. Įprotis darosi skirtingesnis: jis geria, nelaukdamas kitų; jis su savim nešiojasi gėrimo atsargą; jaučiasi nelaimingas, pervargęs, nervingas ir jau negali normaliai gyventi be gėrimo. Jis dažniau geria vienas, pvz. pasigeria eidamas į darbą, susirinkimą. Alkoholikas nujaučia artėjančią katastrofą, bejėgis šiai kovai, retai kreipiasi pagalbos. Ši padėtis tęsiasi apie 2—5 metus, o paskui pereina į paskutinę stadiją. Šioje stadijoje jis „geria, kad gyventų, o gyvena, kad gertų".

Kas nėra alkoholikas? JAV yra apie 68% gyventojų, kurie geria, bet nėra alkoholikai. Tokius gėrėjus skirstome į tris grupes: 1) Mažai geriantieji (kurie šiek tiek išgeria keletą kartų per metus), 2) Vidutiniškai geriantieji (šie išgeria dažniau, t.y. ypatingomis progomis, bet tik po keletą stikliukų; geria vyną, alų, o retkarčiais stipresnius gėrimus) ir 3) „Socialūs gėrėjai" (tokie išgeria daugiau ir ypatingomis progomis pasigeria. Šie gėrėjai būna savaitėmis visiškai negėrę). Yra dar ir kita grupė (ne alkoholikai), kurios nariai mėgsta dar daugiau išgerti, negu „socialūs gėrėjai". Jie geria kelis kartus per savaitę, ypač savaitgaliais. Jiems gėrimas yra svarbi gyvenimo dalis.

Vis dėlto mūsų jaunimą gaubia nelemtas šešėlis — pavojus alkoholizmo ligai, jei jaunimas įpras peržengti gėrimo kontrolę ir neribos išgeriamo alkoholio kiekio. Kas bus su jaunimu už dešimt metų, priklausys nuo mūsų pačių nusistatymo.

Vita Šerelytė

IŠ ASS PRAEITIES

GABIJOS SKILTIES TRADICIJOS

v.s. fil. S. Statkienė

„Gabijos" skiltis įsisteigė 1934 m. rudenį. Ją sudarė 12 Studenčių Skaučių Draugovės kandidačių. Skiltis buvo mišri: medikės, geografės, humanitarės, teisininkės ir ekonomistės. Kitos skiltys kūrėsi daugiau fakultetais, išskyrus „Gražinos" skiltų, kuri tuo metu buvo SSD pažiba. Ji davė d-vei nemaža vadovių. Į ją būdavo skiriamos jaunos kandidatės, turinčios didesnį skautišką patyrimą. Iš „Gabijos" skilties pas gražinietes tapo perkelta ps. Milda Kuršaitė (Budrienė), vėliau kelerius metus buvusi SSD pirmininkė.

„Gabijos" skilties pirmoji vadovė buvo taip pat gražinietė — ps. t.n. Marija Plyčiuvaitytė (Milienė), o pirmoji paskilininkė — t.n. Erika Petersonaitė (Wagner). Šios dvi vadovės mokė mus pirmųjų studentiško - skautiško gyvenimo žingsnių.

Akademinis skautavimas yra daugiau, kaip paprastas skautavimas. Iš studentės skautės reikalauta daugiau, kaip iš skautės, nežiūrint, kur ji būtų — namie, sueigoje, stovykloje ar kuriame pobūvyje. Net ir klaidos nebūdavo lengvai dovanojamos. O visuose akademinio jaunimo subuvimuose (paskaitose, arbatėlėse, alučiuose) iš studentės skautės buvo reikalaujama daugiau, kaip iš šiaip studentės. Stud. skautė negalėjo sau leisti to, ką sau leisdavo kitų korporacijų studentės: tik pabandyk rūkyti ar išgerti stilinę alaus — tuoj kitų akys krypsta į tave ir tuoj primena, kad esi studentė **skautė.** Idealu šviesti nebuvo lengva, bet tą idealą mes įžiūrėjome savo pirmosiose vadovėse. „Gabijos" skilčiai jos sukūrė tvirtą pagrindą, už tai skiltis davė dr-vei daug vadovių: net šešios skilties skautės vėliau darbavosi SSD valdyboje.

Skiltis turėjo daug gražių tradicijų. Savo atsiminimuose dalinuose su jumis, jaunosios sesės, o ko neatsiminsiu, gal kada parašys kita gabijietė.

Kiekviena skilties narė turėjo simbolinį kurio nors žvėrelio ar paukštelio vardą. Būdavo patogu nupiešti, o iškylos metu atsiliepti.

Skiltis vedė puikų dienoraštį, gražiai įrištą ir iliustruojamą. Į jį rašydavome visa: ten būdavo užfiksuota ir ašaros ir juokas. Prie dienoraščio iliustravimo savo nuotraukomis prisidėdavo ir skilties „mecenatas", nes skiltis ir tokį turėjo. Tai buvo vienas vytietis.

Savo simboline gėlyte skiltis pasirinko žibutę. Ši puošdavo mūsų dienoraščio puslapius, o pavasarį ir mus pačias. Kodėl mes išsirinkome žibutę, o ne kurią kitą gėlę? Žibutė laimėjo be ginčų, vienbalsiai — ją pasirinkome kuklumo simboliu. Pavasarį ji pirmoji prasiskverbia pro pajuodusius pernykščius lapus ir šypsosi saulutėje. Taip ir „Gabija" turi prasiskverbti pro nepasisekimus, gyvenimo sunkumus, turi nenustoti vilties ir šypsotis gyvenimui, nors kartais ir pro ašaras.

Skiltis turėjo savo globėją. Tai buvo p. Krikščiūnienė, kuri praleisdavo su mumis vieną kitą valandėlę, dalindamasi mintimis, diskutuodama moterims rūpimus klausimus. Atsimenu, kaip greit laikas bėgo, vienoje sueigoje svarstant temą „Moteris ir visuomenė"...

Minėjome sukaktis, ruošėme šventes. Skilties pirmosios sueigos metinė sukaktis būdavo švenčiama kaip skilties įsikūrimo diena. Sueigą ruošdavome su arbatėle ir programa. Motinos dieną

švęsdavome rašydamos savo skilties narių motinoms sveikinimus su visų parašais ir prierašais. Buvo sesių, kurios jau neturėdavo kam rašyti. Jų liūdną dalią apverkdavome kartu, paguodai būdavo paskaitomas gražus eilėraštis ar šiaip kas kilnaus, gražaus. Sudainuodavome vieną kitą motinoms skirtą dainą.

Šventėme ir vyr. skaučių įžodžio dieną. Įžodis buvo 1935 m. gegužės 11 d. Tą dieną visos kandidatės, prieš gaudamos tikrosios narės spalvas, davėme vyr. skautės įžodį, nes SSD tikrosiomis narėmis buvo laikomos tik davusios vyr. skautės įžodį.

Įžodžio diena buvo įspūdingiausia mano skautavimo diena. Neapsiriksiu tvirtindama, kad ir kitos gabijietės su tuo sutiks. Atsimenu: anksti rytą, tik pradėjus aušti, lakštingaloms grojant maršą, Nemuno pakrante žygiavome Napoleono kalno link. Mūsų narsioji paskiltininkė Erika ėjo priekyje ir nešėsi suvyniotą draugovės vėliavą. Gal jai ir buvo sunku, bet mes negalėjome padėti, nes, pagal seną tradiciją, SSD vėliavą galėjo liesti tik tikroji narė. Kad vadovei tikrai buvo sunku, pasirodė vėliau, nes vargšė Erika, dar nepasiekusi kalno viršaus, su vėliava šlaitu nusirito žemyn...

Kai visos susirinkome kalno viršūnėje prie degančio lauželio, pirmieji saulės spinduliai pasveikino mus, — kas apsakys ar aprašys tą nepaprastą rytą, ką kiekviena jautėme savo širdyje!

Neužmirštamajai dienai paminėti ruošdavome iškylą į įžodžio vietą. Jei būdavo įmanoma, ten susirinkdavome saulei tekant, norėdamos pajusti tą patį įspūdį, kaip pirmąjį kartą.

Priimdama naują narę, skiltis atlikdavo tam tikrą apeigą. Naujoji narė, lyg vaidilutė stodama į Gabiją, turėdavo duoti pasižadėjimą būti ištikima skilčiai, stengtis būti kukli ir švelni kaip skilties simbolinė gėlytė. Be to, turėdavo priimti „krikštą", gaudama simbolinį vardą.

Kuriai skilties narei ištekėjus, visos eidavome susipažinti su naujuoju skilties svainiu. Naujojo gyvenimo pradžiai nešdavome dovanų: samtį, kočėlą, šaukštą ir t.t. Pirma ta „laimingoji" buvo Julija Morkūnaitė-Skirmuntienė.

Paskutinės fuksavimo valandos: gabijietės Kaune 1935. m.

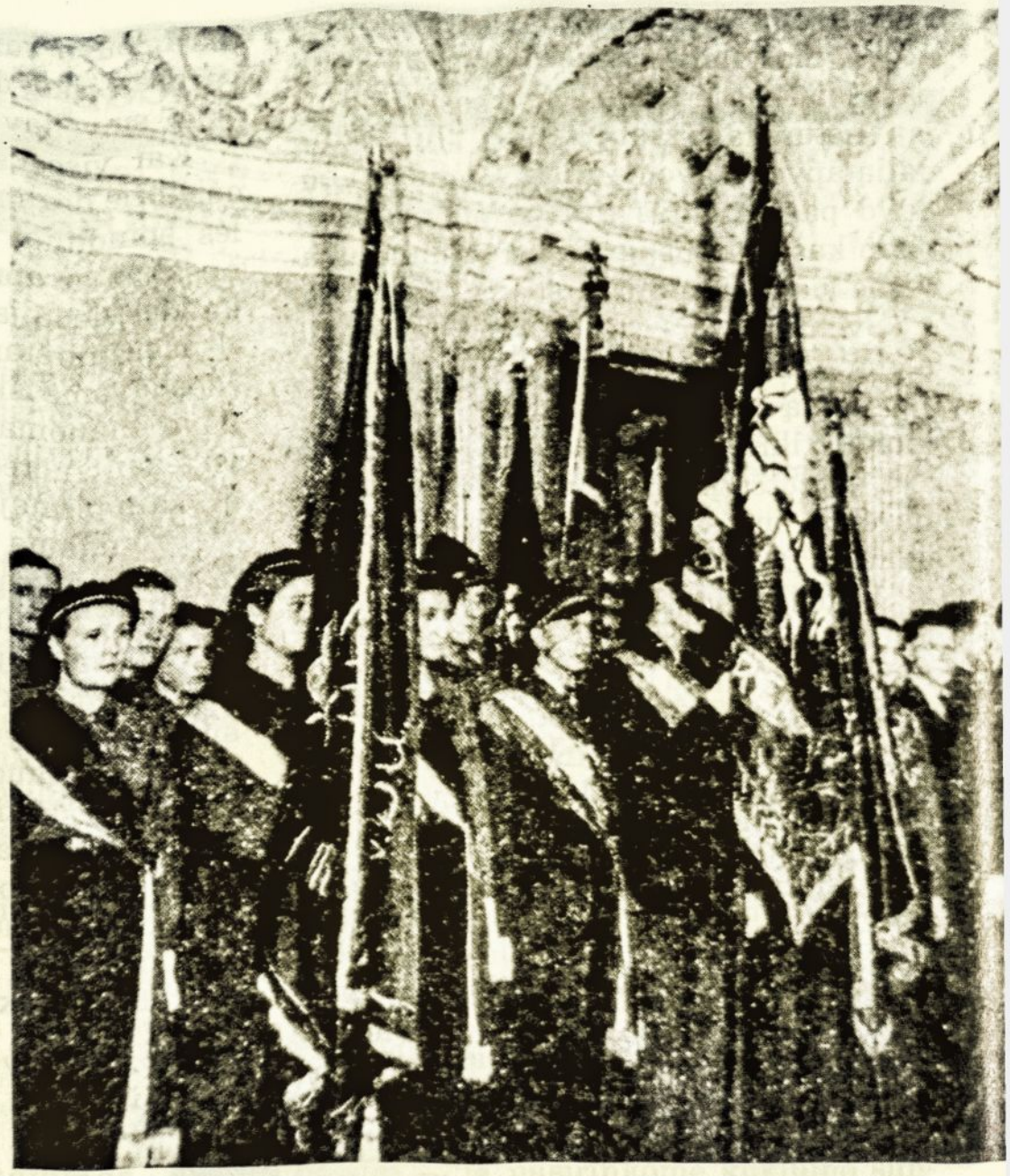

SSD ir Korp! Vytis vėliavos skautų sueigoje Vytauto Didž. gimnazijoje Vilniuje 1939.XII.8

KUR TIE DRAUGAI ANŲ LAIKŲ...

V.s. fil. Izidorius Jonaitis

Turėjau laimės viešėti Vilniuje, o ten bevartydamas fotografijų albumus užtikau ir studentavimo dienų nuotrauką: tai buvusios Lietuvos universitete studentų draugovės Lapinų skiltis.

Vaizduotėje vėl atgijo seni geri laikai, kai mūsų maža grupelė rinkdavosi dažnai į sueigas, kupina juoko, linksmumo, entuziazmo, pasiryžusi savo veikla kalnus nuversti.

Šiemet, minint akademinės skautijos gyvavimo šešiasdešimtmetį, norėčiau pasidalintijsavo prisiminimais su jaunesniais akademikais skautais, kaip veikta prieš 50 metų. Daugiau paliesiu tik mažos apimties studentų skautų Lapinų skiltį.

Kaip skiltis atsirado? 1928 m. mes keturi Šiaulių tunto Lapinų d-vės nariai, atvykę studijuoti į universitetą Kaune,

įstojom į čia veikiančią Studentų Skautų,-čių draugovę. Per vieną tos draugovės sueigą nedrąsiai (kaip junjorams įprasta) paprašiau balso ir pasakiau, kad mes šiauliškiai norėtume sudaryti skiltį, nes esame tarpusavyje susidraugavę ir net visi mėgstame žaisti šachmatais. Tuometinis draugovės pirmininkas J. Kazakevičius labai pritarė mūsų pasiūlymui.

Po sueigos prie mūsų priėjo du ukmergiškiai ir pasisiūlė prisidėti prie mūsų skilties. Tada balsavimo keliu išsirinkom skiltininką ir, kadangi šachmatininkų skilties pavadinimas atrodė gana siauras, pagerbdami savo buvusią draugovę Šiauliuose, pasivadinom Lapinų skiltimi.

Pradėjome dažnai daryti sueigas, kur iš eilės kiekvienas paruošdavome pašnekesį; turėjome savo tarpe skautiškų dainų kūrėją (V. Skibniauską), tai mokydavomės dainų; turėjome gramofoną (su didžiuliu ruporu!) ir nemažai plokštelių, tai klausydavomės muzikos, o sueigos užbaigoje kibdavome į šachmatus.

Su savo dainų repertuaru dalyvavom skautų radijo programose, o kaip šachmatininkai net darėme išvykas į provinciją. Prisimenu, kaip mus stipriai aplošė Vilkaviškio gimnazijos šachmatininkų komanda, kuriai tada vadovavo mūsų fil. J. Danys (Daniliauskas).

Vienoje sueigoje gimė mintis išleisti knygelės formos skautų kalendorių. Redaguoti apsiėmė Viktoras Kastanauskas, kuris turėjo šiokį tokį patyrimą spaudos darbe. Bet iš kur gauti pinigų? Juk mūsų studentiškose kišenėse vėjai švilpavo. Turėjom viltį, kad surinksim nemažą sumą iš skelbimų.

Na, ir užsukom ratą. Tarėmės su spaustuve: 500—600 litų! Einu su Viktoru skelbimų rinkti, nesėkmė lydi: visur atsikalbinėja, nes mūsų numatomas tiražas (1000 egzempliorių) nei vieno neužintriguoja. Aš „supasavau", bet Viktoras toliau ėmėsi vienas bandyti laimę... Pa-

Lapinų skiltis: sėdi — sklt. I. Jonaitis, Vyt. Pečiūra; stovi — Vikt. Kastanauskas, Vinc. Dryža, Vyt. Skibniauskas, Kost. Rindzevičius.

galiau po ilgos „žvejonės" jis laimėjo, berods, tris skelbimus.

Pirmą (1929 m.) kalendorių leidžiant, nutarėme kreiptis į lietuviškosios skautybės kūrėją P. Jurgėlą, kad parašytų įvadinį straipsnį. Nedrąsiai su Viktoru einame pas pirmūną. Mūsų nustebimui, buvome mielai priimti, straipsnis pažadėtas.

Pasisekė šiaip taip „sumobilizuoti" ir spaustuvės pradinį įmokėjimą. Reikia ko nors skautiško kalendoriaus viršeliui. Čia pasisiūlė ir iš linoleumo išpiaustė V. Pečiūra. Viktoras visą medžiagą bei iliustracijas surinko ir pateikė spaustuvei, bet ir Nauji Metai artėjo sparčiu žingsniu, o su jais ir mūsų atostogos provincijoje pas tėvus. Kaune pasilieka vienas Viktoras, o ant jo pečių gula kalendoriaus korektūros, ekspedicija; viską jis ir atlieka pavyzdingai. 1929 metų kalendorius turėjo 96 puslapius.

Antram (1930 m.) kalendoriui turėdami patyrimo, ruošėmės iš anksto. Surinkom galbūt pirmą išsamesnę Lietuvos skautų statistiką: skautų,-čių skaičių, vienetų pavadinimus ir vadovų pavardes. Kalendorius turėjo 114 puslapių.

1929 m. pradžioje Kauno tunto tuntininkas J. Kuprionis pakvietė Lapinų skiltį padėti jam tunto darbuose. Mes atsiliepėm į kvietimą ir net užsiregistravom tunte kaip atskiras vienetas.

Apie Lapinų įnašą gal geriausiai aprašyta P. Jurgėlos „Lietuviškoji Skautija" knygoje:

„Keturi šiauliškiai ir du ukmergiškiai skautai, ką tik įstoję į L. un-tą ir Stud. Skautų,-čių D-vę, 1928 sudarė Lapinų skiltį. Ši skiltis 1929 ir 1930 metais išleido skautų kalendorius su įvairiomis žiniomis, straipsniais, skautų dainomis, žaidimais ir kt. Skelbimus rinkdavo ir kalendorius redagavo V. Kastanauskas, kuris žiemą juos rogutėmis iš spaustuvės parsiveždavo į savo butą (Vytauto kalne!), pakuodavo, adresuodavo ir paštan nugabendavo. Nors platintojai neatsiskaitė 1,500 litų sumai, tas jo energijos nemažino. Tuo pat metu jis vadovavo Algirdo d-vei. Lapinai uoliai platino skautų literatūrą, dalyvaudavo radijo programoje.

1929—30 šie Lapinai buvo svarbiausi tunto ramsčiai, o savo darbštumu pelnė didelę garbę ir studentams skautams. Tuo laikotarpiu ypatingai pasireiškė ir Kauno skautų vyčių d-vė. Ši d-vė ir Lapinų skiltis, meteorais nušvitę skautiškoje Lietuvos padangėje, paliko idealistinio darbštumo pavyzdį".

1930 m. Studentų Skautų,-čių D-vė išgyveno krizę. Dalis d-vės narių priklausė ir kitoms ideologinėms korporacijoms. Išleidus Skautų Įstatymą (Skautų Sąjungos suvalstybinimą) kilo nesantaikos tarp tų narių; draugovės pirmininkas J. Juozaitis staiga turėjo išsikelti į provinciją; studentės skautės įsteigė savo vienetą — Studenčių Skaučių Draugovę.

Liūdnais veidais d-vės likučiai rinkomės nuspręsti, kaip toliau tvarkytis. Kiek prisimenu, dalyvių sueigoje buvo apie 20. Nutarėm, kad reikia steigti skautų vyrų vienetą korporacijų pagrindais ir kad jo nariai negalės priklausyti kitoms korporacijoms. Išsirinkom valdybą, kurios pirmininko postas teko man. Sekė pati nuobodžiausia veikla: statuto paruošimas ir svarstymas, jo derinimas su universiteto senato bei LSS vadovybe. Buvo didelis pasipriešinimas iš skautų sąjungos vadovybės. Pagaliau (po daugiau, negu metai darbo) pavyko užregistruoti universitete vienetą: Studentų Skautų Korp! Vytis. Ir visų mūsų Lapinų džiaugsmui — pirmuoju Korp! Vytis pirmininku buvo išrinktas V. Kastanauskas.

Kur tie draugai anų laikų... — kaip filisterių daina sako — koks Lapinų likimas? Vincas Dryža mirė 1930 m. (sirgo džiova); Viktoras Kastanauskas 1941 su šeima išvežtas sovietų į Sibirą ir ten mirė; V. Skibniauskas mirė JAV; V. Pečiūros likimas nežinomas. Kostas Rindzevičius ir šio rašinėlio autorius gyvena Australijoje. Lapinų skiltis likvidavosi 1930, d-vės krizės metu.

AUŠRINĖ

rimuoja apie sugrįžimą,
ateitį,
ir draugą.

SUGRĮŽIMAS

Ilgai jau nerašiau,
ilgai mintys nesiliejo kartu,
bet po truputį galiu atsikvėpti
ir pradėti iš naujo —
atgimimas ir sugrįžimas —
rašysiu, kol nei vieno balto lapelio
nebeliks —
atsigavau po žiemos aštrių skausmų —
šis pavasaris bus gražus!

ATEITIS

Lietus pamažu sustos,
o šaltis praeis —
draugas liks draugu,
laikai tik pasikeis — — —
O tie momentai bus užmiršti,
nes kiti, daug gilesni, užims jų vietą.
Ateitis stovi priešais akis
ir jinai šviečia laimės švyturiu
visiems aplink — — —
tegul ir toliau šviečia,
nes rūkas dar vis kyla nuo tų lietaus
lašų.

DRAUGUI

Pažiūrėk į mano akis, drauge:
ar jose matai šypsenas ar ašaras?
jei ašaras —
nebijok! Klausk kodėl?
atsakysiu tau — — —
papasakosiu apie savo svajones,
o tu man papasakosi apie savo tolimas
svajas — — —
pasikalbėkim —
nes laikas labai greitai
pralėks —
ir vėl atsirasim vieni — — —
pabūkime kartu —
pasidalinkim
ir ašarom
ir šypsenom — — —

fil. Teresės Gaidelytės nuotr.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

ĮVYKIAI IR PASTABOS

VAIRININKAI KEIČIASI, IR LAIVAS PLAUKIA TOLIAU

Mielos, mieli skaitytojai—

Mūsų Vyčio redaktorius, penkerius metus vairavęs ASS žurnalą, baigia savo įsipareigojimus ir atsisveikindamas rašo Jums keletą eilučių.

Atsisveikinimo žodžiai visad yra sunkūs. Ir Jūsų redaktorius, nusiėmęs savo skautišką skrybėlę, stovi droviai prieš skaitytoją, nežinodamas, ką pasakyti.

Ar pamenate, kokia keista buvo nuotaika, kai ėjome iš paskutinio stovyklos laužo? Arba kai, nuleidus ryte paskutinę palapinę, žvilgsnis nubėgo toli į palaukes, ir patys nežinojom, ko akys ten ieškojo. Kažkas kuteno krūtinę, sesės nubraukė ašarą, o broliai skėsčiojo rankomis ir nežinojo, kur jų dėti...

MV redaktorius, suklijavęs paskutinį „Sumuštinio" puslapį, jaučiasi panašiai: svajoja apie praėjusią penkerių metų kelionę su *Mūsų Vyčiu.* Puslapiuose palikta dalis širdies, rūpesčių, džiaugsmo akimirkų, neišsipildžiusių užmojų. Kiek įstengta, buvo bandyta ataidėti Sąjūdžio skyrių bei institucijų darbais, jaunosios kartos svarstybų lūkesčiais, veteranų godomis etc. Kartais mums pasisekė, kartais — suklysta; sulaukta pagyrimo, gauta pylos iš... nieku neprisidėjusių. Pasigesta „raštingųjų" Sąjūdžio narių, bendradarbiaujančių plačioje išeivijos spaudoje, bet vis aplenkiančių savąją spaudą.

Už ilgametę talką (siekiančią net *Skautų aido* laikus) redaktorius ypač dėkingas v.s. Br. Žaliui, telkusiam ne tik Australijos akad. skautų veiklos informaciją, bet taip pat „organizavusiam" žurnalui pagrindinius straipsnius, juokus ir pan. Nepamainomai redakcijos pagalbininkei Danutei Korzonienei, talkinusiai ASS akimirkų iškarpomis iš laisvojo pasaulio liet. spaudos bei nuotraukomis, nuoširdus ačiū! Skautiškas kairės paspaudimas visoms-visiems, su kuriais teko kartu dirbti, džiaugtis-liūdėti ir stengtis, kad žurnalas būtų kuo gyvesnis bei prasmingesnis.

Atsisveikinant — susipažinkime: Jūsų buvęs redaktorius Juozas Toliušis

Kaip mums visa tai pavyko — lemiamą žodį turi pats skaitytojas, o jau su atsisveikinimo saliutu redaktorius prašo: RAŠYKITE! Rašykite, nes žurnalas bus tiek gyvas ir įdomus, kiek mes visi (ne vien redakcija) prisidėsime. Kitu atveju — tektų svarstyti, ar vertos pastangos žurnalą toliau leisti.

Nuo sekančio numerio žurnalo vairą perima fil. Vilija Vakarytė, gyvenanti Chicagoje. Linkėdamas sesei Vilijai sėkmės, gausios talkos ir smagių skautiškos spaudos nuotykių,

lieku budėdamas —

v.s. Juozas Toliušis

KAI ĮSTEIGSIME LITUANISTIKOS KATEDRĄ...
(Vytautas Izbickas Tautos šventės proga Bostone 1983 metais)

1. Lituanistinė katedra duotų galimybę studijuoti lituanistinius mokslus — lietuvių kalbą, istoriją, kultūrą universitetuose reikalaujamu lygiu ir įsigyti mokslo laipsnį to siekiantiems.

2. Susipažinimas su lietuvių kalba yra labai svarbus studijuojant bile kokių kalbų mokslus. Lituanistinė katedra suteiktų tokią galimybę. Mes patys žinome savo kalbos svarbą ir reikšmę visam kalbotyros mokslui ir optimistiškai galvojame, kad visi tą žino. Deja, toli gražu taip nėra.

Kalbotyrai svarbias senovės graikų ir lotynų kalbas, jau seniai mirusias, galima studijuoti beveik kiekviename pasaulio universitete. Lietuvių tautos kultūriniai lobiai iš žilos senovės liaudies dainų, pasakų, padavimų, patarlių, mįslių, liaudies meno formose nėra nei labai žinomi, nei prieinami svetimiems. Lietuvių Fondo stipendijos galėtų labai paskatinti susipažinimą su lietuvių kalba.

3. Lietuvoje dirbamas svarbus lituanistinių mokslų darbas turi vingiuoti tarp rusiškai-bolševikiškos diktatūros nusmeigtų gairių; išvados yra dažnai iškreiptos, neatitinkančios tiesos ir be abejo lietuvių nenaudai.

Lituanistinė katedra būtų laisvajame pasaulyje akredituota mokslo įstaiga ir prisidėtų prie okupantų iškraipyto lituanistinių mokslų vaizdo ištaisymo.

4. Universitetų katedros yra dažnai ieškomos informacijos šaltinis. Mes labai dažnai ir teisingai nusiskundžiame labai klaidinga informacija, teikiama apie lietuvius ir Lietuvą. Tik prisiminkime neseniai audrą sukėlusią Encyclopedia Britannica informaciją apie Lietuvą: anoji buvo paimta iš bolševikiškų šaltinių.

Lituanistinė katedra ir jos akademinio lygio leidžiami leidiniai padėtų užpildyti spragą informacijoje apie Lietuvą ir lietuvius.

5. Apie katedrą galėtų burtis lituanistikos mokslų specialistai. Katedra galėtų palaikyti ryšius su Lituanistikos institutu, išvariusiu jau plačią vagą lietuviškos kultūros darbe, Lietuviškų Studijų centru, neseniai įsisteigusiu Chicagoje, ir panašiomis institucijomis. Lietuvių moksliniai darbai, leidžiami universiteto vardu, įgytų visiškai kitokį svorį akademiniam gyvenime, o ypač lituanistikos mokslų srityje.

6. Universitete būtų kaupiama lituanistinė medžiaga, lituanistinė biblioteka būtų prieinama informacijos ieškantiems. Nuolatinis jos adresas ir nuolatinė vietovė labai pagelbėtų lietuviškų šaltinių suradimui.

KAI JAU KATEDRA ĮKURTA
(Iš kun. J. Prunskio pokalbio su Lit. katedros vedėju prof. Br. Vaškeliu)

— *Kokius planus jūs turite universitete?*

— Turbūt reikėtų kalbėti ne vien apie planus, bet taip pat apie nūdienos darbus, nes vieni su kitais artimai susieti. Jau paruošiau aspirantams kursų projektus žiemos ir pavasario ketvirčiams ir atėjo žinia, kad greit jie bus patvirtinti. Šiuo metu ruošiu programas magistro ir daktaro laipsniams lituanistikoje.

Ieškoma būdų ir kelių lituanistikos bibliotekai praplėsti. Universitete yra nemaža prof. A. Salio asmeninė biblioteka, kurioje yra daugiausia kalbotyros dalykai. Ją reikėtų papildyti naujais kalbotyros leidiniais. Itin mažas skaičius yra grožinės lietuvių literatūros mokslo darbų. Slavų fakultetui neturint lėšų, kreipiausi į universiteto vadovybę, nes reikia turėti būtiniausias knygas šių akademinių metų žiemos ir pavasario

ketvirčiams.

Tuo pačiu laiku sudarinėju magistro ir daktaro programoms būtiniausios literatūros sąrašą. Be to, dar šiais metais esu numatęs paruošti pilną Katedros bibliotekos praplėtimo projektą ir prašyti universiteto lėšų, kad per kokius trejus metus galima būtų sukaupti reikiamų knygų bei periodikos leidinių iš kalbotyros ir lituanistikos sričių.

Vienas svarbesnių Katedros tikslų turėtų būti galimybė spausdinti Illinois universiteto leidyklos vardu lietuvių ir anglų kalbomis knygas, turinčias ryšį su Lietuva. Tokiu būdu lietuviškos knygos pasiektų platesnius kitataučių sluoksnius.

— *Ar Jūs numatęs dirbti tik universitete? Ar įsijungsite į Chicagos lietuvių ir aplamai išeivijos kultūrinį gyvenimą?*

— Atrodo, kad nebus kitos išeities — teks mažiau ar daugiau įsijungti į visas tris sritis. Lituanistikos katedra yra įkurta Pasaulio Lietuvių Bendruomenės, bus išlaikoma išeivijos lietuvių aukomis ir visokeriopai remiama Lietuvių Fondo. Tiesiog neįsivaizduotina, kaip Katedros vedėjas galėtų užsidaryti tarp universiteto sienų. Be to, būnant Lituanistikos instituto pirmininku, teks bendradarbiauti su išeivijos lituanistinį darbą dirbančiais asmenimis ir tuo pačiu įsijungti į išeivijos kultūrinį gyvenimą. Žinoma, atliekamą laiką nuo šių reikalų bandysiu pašvęsti moksliniam - tiriamajam darbui. Juk Lituanistikos katedra yra ne tik mokymo, bet ir lituanistikos mokslų institucija.

HIMNO SUKAKTIES PROGA

Gal mažai kas težino, kad šiais metais sukanka 80 metų, kai pirmą kartą buvo sugiedotas mūsų himnas — „Lietuva, tėvyne mūsų". Tai įvyko 1905-tais metais birželio 6 d. Vilniaus miesto teatre.

Mūsų oficialaus himno atsiradimas turi labai margą istoriją, prasidėjusią dar praėjusiame šimtmetyje, kai apie 1880-sius metus Seinų kunigų seminarijos lietuviai klierikai tam tikromis progomis pradėjo giedoti tautinį himną iš Ad. Mickevičiaus *Pono Tado* „Tėvyne Lietuva, tu kaip sveikata". Labai judriai bandyta savąjį (lietuvišką) himną įsivesti ir praėjusio šimtmečio Amerikos lietuvių tarpe: tarp įvairių miestų ir organizacijų varžėsi „Himnas Narodawas Lietuviszkas" (Mahanoy City, PA), „Lai gyvuoja mūs tauta" (žodžiai kun. J. Žiliaus), „Tu Lietuva, tu mieliausia" (tekstas vysk. Ant. Baranausko) ir kiti. Lietuvoje į oficialius himnus ėjo lenktynių Maironio „Kur bėga Šešupė", Sauerveino „Lietuviais esame mes gimę".

Marga praeities; būtų įdomu, jei kas apie tai parašytų plačiau. Mane šį kartą — ir šia 80-čio proga — domina kitas požiūris, — būtent — mūsiškio himno angliški vertimai. Teko jų matyti bent keletą, bet savo iškarpų rinkinyje mėgstu ypač vieną. Tai Vyt. Matulionio vertimas, kuris išsiskiria tuo, jog tesktas ne tik labai artimas originalui, bet taip pat labai gero žodinio bei melodinio ritmo, — jį būtų galima net giedoti.

Sumanus ir puikaus angliško skambumo vertimu noriu pasidalinti ir su MV skaitytojais:

Lithuania, our homeland,
You're the land of heroes.
From your glorious past your sons
Draw the strength that leads us.

May your children walk the paths
Of righteousness and virtue,
May they labor for your glory
And the good of all men.

May the Lithuanian sun
Banish darkness from our land
That the Light and the Right
In our steps may follow.

May our love for native land
Burn forever in our hearts,
In the name of that land
We shall stand united.

S.J. Stas.

STOVYKLOS — SEMINARAI

ASS JUBILIEJINĖ DAINAVOJE

Pasakoja ir fotografuoja fil. Rita Likanderytė.

1984 rugpjūčio 23—26 dienomis gražioje Dainavos stovykloje vyko jubiliejinė ASS stovykla „Mūsų Vytis". Jubiliejinė ta prasme, kad 1984 metais Akad. Skautų Sąjūdis švenčia 60 metų veiklos sukaktį, o stovyklos vardas parinktas pagal sąjūdžio leidžiamą žurnalą „Mūsų Vytį"; tokiu būdu buvo iškeltas žurnalo vardas ir oficialiau atšvęsta sukaktis. Stovykla turėjo būti pilną savaitę, bet dėl labai mažo užsiregistravusių skaičiaus nutarta stovyklos neatšaukti, tik ją sutrumpinti. Stovyklos ruošos komitete labai sunkiai dirbo filisteriai Dalia Petreikytė, Svajonė Kerelytė, Rita Likanderytė, Linas Meilus ir Ramūnas Vidžiūnas.

Trečiadienį po pietų pilnom mašinom atsirado Dainavos stovyklavietėje, kur mus pasitiko stovyklos prižiūrėtojai Aidas ir Aras Kriaučiūnai ir pagalbininkė Milda Simonaitytė, be kurių pagalbos mes niekuomet nebūtumėm išgyvenę tas kelias dienas. Aidui, Arui ir Mildai — nuoširdus skautiškas ačiū.

Štabas pradėjo tuoj tvarkytis ir ruoštis stovyklai. Buvo iškabintos jau atvežtos parodos ir palikta vietos kitoms, kurias kiti atgabeno vėliau. Iš viso stovykloje buvo išdėstytos keturios parodos: dail. Vinco Luko suruošta plakatų paroda, kurioje būta ne tik kitų darbai, bet daug ir paties dailininko; fil. Dianos Kizlauskienės darytų iliustracijų lietu-

Nauji veidai, naujos pažintys...

Naujos ASD narės: t.n. Elytė Rukšėnaitė ir fil. Angelė Krivinskaitė

viškoje spaudoje parodėlė; tėv. Algimanto Kezio atvežta Čiurlionio galerijos paveikslų paroda ir „Mūsų Vyčio" žurnalo egzemplioriai, kuriuos maloniai paskolino fil. Danutė Korzonienė (buvusi žurnalo administratorė). Be šių visų parodų buvo išstatytos fil. Broniaus Kviklio išleistos knygos apie Lietuvos bažnyčias.

Ketvirtadienio programą pradėjom registracija, o vėliau po pietų vyko baidarių iškyla. Nors kol kas oras buvo gan niūrus ir šaltas, bet tikėjomės, kad vėliau bus gražiau ir maloniau. Taip ir buvo — pradėjom iškylauti, ir saulutė išlindo. Buvo linksma besrove upe palengva plaukti, kartais net ir pairkluoti ir pasidalinti vykusiais ar nevykusiais įspūdžiais. Turėjome tik vieną mažą problemėlę: vanduo kai kuriose vietose buvo labai žemai nusekęs, o per pačią upę nukritę medžiai. Įvairiais būdais bandyta praplaukti tas kliūtis — vieniems sekėsi geriau, o kitiems ne taip: bestumdant baidarę, ji apvirto, jos keleiviai sušlapo. Pagaliau pasiekėm paskyrimo punktą ir išvažiavom vakarienės. Vakarieniavome gražioje vietoje prie pat upės, visi buvo labai išalkę, tai daug kas ėjo pakartoti ne vieną kartą. Čia turėjo vykti ir fil. J. Dainausko paskaita apie šioje vietoje randamą augmeniją ir jos naudą žmogui. Kadangi dėl daugelio kliūčių iškylaujant mes pasivėlavom grįžti atgal, tai kiti susirinkę nebenorėjo mūsų laukti ir grįžo atgal į stovyklą. Paskaita atidėta, kol grįšim atgal į stovyklą ir susitiksime su naujai atvykusiais stovyklautojais. Paskaitininkas, kaip visuomet, puikiai pasiruošęs, bet paskaita būtų buvusi įspūdingesnė atviroj gamtoj, o ne po stogu. Reikia stebėtis, kiek augalų filisteris rado pačioje Dainavos aplinkoje, kurie vienu ar kitu laiku galėjo būti naudojami kaip vaistažolės.

Po paskaitos kai kurie ėjo anapus Spyglio ežero, į lauželį. Prie laužo susirinkę ne tiek dainavo, kiek pasakojo juokus ir tik spietėsi prie ugnies. Su mumis jau stovyklauja fil. Daina Petronytė, Los Angeles ASD pirm., ir fil. Eglė Žižytė — visos Australijos atstovė.

Tik trumpas žodis apie šeimininkę. Kadangi neradom šeimininkės, kuri galėtų ar spėtų tokį darbą atlikti, mes nutarėm patys maistą virti. „Nida Balandis" ir jos padėjėjos labai daug laiko praleido virtuvėje, kad kitiems būtų skanu. Bet mes taip pat ir gudruoliai, — kas norėtų ištisą dieną sėdėti virtuvėje ir maistą gaminti? Mes maistą suvežėm iš Chicagos — ir koldūnus, ir cepelinus, ir

Filisteriai Maskoliūnai dalinasi įspūdžiais iš Saudi Arabijos.

dešras su kopūstais, ir šaltibarščius, ir agurkus! Stovykloje reikėjo tik pašildyti ir, pripirkus vietoje duonos, pieno, sviesto..., viskas buvo paruošta. Didelis ačiū visiems, kurie nebijojo virtuvės karščių ir atėjo padėti.

Penktadienis — nauja diena, tolimesnė programa. Atvyko ir šios dienos paskaitininkai su savo parodom, filmais ir žiniom. Pirmoji dienos paskaita buvo Dovo Šaulio, kuris kalbėjo apie šv. Kazimierą. Prelengentas šią temą nagrinėjo iš istorinio taško ir iš religinio, pateikdamas daug kitų žinių; kun. A. Kezys, SJ, aiškino kontraversines temas ir atsakinėjo į klausimus, o filisteriai Maskaliūnai pasidalino savo įspūdžiais iš gyvenimo tolimoje Saudi Arabijoje. Jų pašnekesys gyvas, įdomus, labai aiškiai apibūdinęs amerikiečių gyvenimo sąlygas Tolimuose Rytuose.

Penktadienio vakare — iškilminga vakarienė su patarnavimu ir vynu, su filmu ir šokiais. Valgykla išpuošta gėlėmis, žvakėmis ir kitais papuošimais. Nida Balandis ir jos padėjėjai, gražiai apsirengę, nešė visiems šaltibarščių, o vėliau ir cepelinų su spirgais. Po vakarienės tėvas Kezys, SJ, rodė filmą apie 1974 m. ASS jubiliejinę stovyklą, vykusią toje pačioje Dainavoje, — kaip linksma buvo atpažinti salėje susėdusius akademikus, dešimt metų jaunesnius! Po filmo — šokiai, o jiems grojo specialiai atvykęs Petro Aglinsko ir Vyto B. orkestrėlis. Visi, nors pavargę ir sušilę, šoko iki ankstyvo ryto; dažnai girdėjosi linksmas juokas ir skambi visų daina, tėvo Kezio akordeonu palydima.

Šeštadienį atvažiavo kiti svečiai bei kiti paskaitininkai. Iš ryto klausėmės fil. Mindaugo Pleškio žodžių apie religinį persekiojimą Lietuvoje, dažnai pailiustruojamų ištraukomis iš „Aušros" ir „Kronikos" numerių. Po pietų prasidėjo ASS suvažiavimas, kuriam sėkmingai pirmininkavo fil. Kęstutis Jėčius, sekretoriavo fil. Rita Likanderytė. Suvažiavimo metu perskaityti gauti sveikinimai, išklausyti įvairių vietovių pranešimai apie skyrius ir veiklą, aptarti LSS rinkimai ir metinė šventė Chicagoje rugsėjo pabaigoje, duota siūlymų ir pageidavimų sekančioms valdyboms ir pan. Suvažiavimo pabaigoje į naujas tikrąsias nares pakeltos dvi kandidatės iš Hamiltono — tai Elytė Rukšėnaitė ir Angelė Krivinskaitė. (Jos anksčiau buvo ASD narių apklausinėtos ir priimtos į savųjų tarpą, labai gerai paruoštos fil. Dalios Barzdžiūtės iš Toronto.) Sesėms įteiktos gėlės, palinkėta daug laimės tolimesniame akademiškame darbe ir sudainuota daug dainų. Suvažiavimas baigtas Gaudeamus igitur.

Toliau visos vyr. skautės susirinko prie lauželio susimąstymui ir vyr. skautės įžodžiui, kurį davė kand. Vilija Gudaitė. Prie ežero ir lauželio, po žvaigždėtu dangumi įžodis ir susimąstymas buvo tikrai įspūdingi.

Grįžusios išklausėm fil. Broniaus Kviklio pokalbį apie lietuviškų bažnyčių stovį Lietuvoje, gausiai iliustruotą įvairiomis skaidrėmis.

Po pokalbio nuėjom į amfiteatrą (specialiai paruoštą vietą laužui kitoje ežero pusėje) ir laukėm kitų. Laužas jau užkurtas, kibirkštys kyla, tai visi lengvai rado laužavietę. Laužą skoningai su dainom, šūkiais ir paraginimais pravedė fil. Vladas Žukauskas. Buvo ir įvairių skyrių pasirodymai: ir ASD, ir Korp! Vytis, ir filisterių. Laužą baigėm tradicine „Ateina Naktis", bet po to niekas nesiskirstė, stoviniavo visi, šnekučiavosi ir toliau dainavo. Pagaliau grįžus atgal į „Baltuosius Rūmus", visi susirinko salėj pažiūrėti fil. Vytenio Rasučio susukto avangardinio filmo. Ekrane matėsi daugelio šios stovyklos dalyvių vaidyba. Visi prisijuokė beveik iki ašarų. Paskutinis vakaras stovykloj — kažkaip vis nesinori miego...

Sekmadienį, paskutinę stovyklos dieną, pradėjom šv. mišiomis, kurias atnašavo tėv. A. Kezys, SJ. Po mišių ir pusryčių vyko stovyklos uždarymas ir iš-

Dalis sesių, išsirikiavusių „Mūsų Vyčio" stovyklos uždarymui.

vados. Padėkota stovyklos štabui ir visiems prisidėjusiems prie jos pasisekimo ir, fil. J. Dainausko žodžiais: akademiškoji dvasia dar gyva.

Nors „Mūsų Vyčio" stovykla jau praeityje, bet ją vienokiu ar kitokiu būdu atsimins visi joje dalyvavę. Stovyklos štabo vardu norėčiau visiems labai šiltai padėkoti už atsilankymą, už moralinę bei piniginę paramą ir už gražius žodžius. Iki pasimatymo sekančioje!

Rita Likanderytė

VIENUOLIKTO SEMINARO DIENOS

Praėjusią vasarą lietuviškasis jaunimas vėl suplaukė iš visos Amerikos į Ohio valstiją dviejų savaičių Lituanistikos seminarui. Šis seminaras rengiamas kasmet jau vienuolika metų; jį suruošia PLJS Ryšių centras.

Kaip jau ir daugelį metų, seminaras vyko tėvų jėzuitų rekolekcijų namuose netoli Akron miesto. Tai gana nuošali vieta, aplinkui kukurūzų laukai ir pievos, nėra net su kuo kalbėtis angliškai, todėl buvo galima sukurti labai gryną lietuvišką aplinką. Namai dviejų sparnų, juose daugybė kambarėlių (po vieną kiekvienam seminaro dalyviui), koplyčia, keletas didesnių patalpų paskaitom ir diskusijom; na, ir didelis valgomasis — bendravimo kambarys. Pastarasis kambarys buvo seminaro gyvenimo centras: į jį sueidavo seminaristai pabendrauti, vakarinėse programose dalyvauti arba ruošti pamokas rytojaus dienos paskaitoms. Ten nuolat grojo lietuviška muzika, buvo visokiausios spaudos pasiskaityti, net iš Chicagos atgabenta biblioteka.

Dalyvius ankstų rytą prikeldavo per garsiakalbius leidžiama liaudies muzika. Nebūdavo lengva atsikelti — daug kam reikėdavo vėlai naktį sėdėti beruošiant pamokas — tačiau dėl muzikos nebebūdavo galima daugiau pamiegoti: stu-

dentai atsikeldavo, susirinkdavo pusryčių, o po to skubėdavo į paskaitas. Paskaitos vyko kiekvieną savaitės dieną, išskyrus sekmadienį, tad per dvi savaites buvo dvylika dienų, skirtų studijoms.

Devintą valandą prasidėdavo pirmoji paskaita — Mykolo Drungos gramatikos pradmenys. Dešimtą valandą studentams jau reikėdavo pasirinkti tarp dviejų paskaitų. Kun. Juozas Vaišnys, S.J., dėstydavo kalbos kultūrą, mokydamas studentus išbraukti iš savo žodynų įvairius nevartotinus žodžius ir išsireiškimus, dažnai pasitaikančius ne Lietuvoje gyvenančio lietuviško jaunimo šnekoje; dr. Violetos Kelertienės klasėje buvo analizuojami žymesni šiuolaikinės lietuvių prozos rašytojai, kaip R. Klimas, P. Venclova, J. Aputis, S. Kondrotas ir V. Jasukaitytė. Vienuoliktą valandą sekdavo dr. Leono Sabaliūno politinių mokslų kursas — Lietuvos nepriklausomybės praradimo politinių aplinkybių aptarimas.

Dvyliktą valandą vėl dvi paskaitos. Saulėtame Škėmos kambaryje dr. Ilona Maziliauskienė nagrinėdavo lietuvių dramaturgų (B. Sruogos, A. Landsbergio, K. Ostrausko, K. Sajos ir J. Grušo) kūrinius; rūsyje — Gruodžio kambaryje — Mykolas Drunga skaitydavo paskaitas apie logiką, retoriką bei iškalbą, ir reikalaudavo studentų rašyti rašinėlius, stengiantis kuo nuosekliau ir įtikinančiau argumentuoti.

Pagaliau ateidavo pietų pertrauka. Visi kartu valgė ir gėrė. Paskui studentai ir dar vienas kitas lektorius išbėgdavo laukan žaisti tinklinio — juk reikėdavo prasiblaškyti po įtempto mokslinio darbo. Tačiau penkioliktą valandą paskaitos tęsdavosi toliau. Pirmą savaitę dr. Saulius Sužiedėlis dėstydavo dviejų valandų nepriklausomos Lietuvos istorijos kursą; antrą savaitę jam išvažiavus, tuo pačiu popiečio laikotarpiu dr. Rimvydas Šilbajoris spalvingai aiškindavo lietuvių išeivijos poeziją. Paskutinė dienos paskaita būdavo dr. Vytauto Kavolio: Lietuvos kultūros istorija.

Jau ir vakarienė. Po vakarienės vieni — pasivaikščioti, kiti — prie pamokų, o nuoširdūs tinklinio entuziastai — vėl prie tinklo. Kas vakarą koplyčioje kun. J. Vaišnys aukodavo šv. mišias, o po to būdavo galima girdėti „Semiradiją" — pasaulinių žinių perdavimą per garsiakalbius. Po „Semiradijo" prasidėdavo vakarinės programos. Jos įdomios ir įvairios, nes susirinkusiųjų tarpe atsirasdavo visokiausių talentų. Vieną vakarą buvo diskusijų ratelis, kuris prasidėjo tema: lietuvybė Amerikoje. Kitą vakarą rodyti trys filmai. Kartais pasirodydavo seminaro chorelis, — Nijolė Kupstaitė gražiai išmokė choristus dainuoti keletą liaudies dainų. Pačių studentų buvo parašytos ir vaidintos trys dramos. Įvyko kūrybos vakarėlis, kuriame skaityta seminare sukurta humoristinė ir rimtesnė poezija. Kartais dar būdavo linksmesnių „šurum-burum" vakarėlių su dainomis ir šokiais, o antros savaitės pirmadienį vyko iškilmingas dr. Kelertienės pasveikinimas, jai sugrįžus į seminarą, tą dieną sėkmingai apgynus savo daktarinę disertaciją.

Tačiau po vakarinių programų mažai kas galėdavo eiti miegoti. Juk likdavo dar daug darbo — kiekvienas lektorius užduodavo skaitymo, kiti dar rašinių bei pratimų. Studijos buvo universitetinio lygio — už lankytas paskaitas buvo galima gauti įskaitų pagal susitarimą su Kento valstybiniu universitetu. O be pamokų buvo ir kitokio darbo — ruošimasis vakarinėm programom, laikraštėlio redagavimas. Tad nenuostabu, kad kai kuriems studentams tekdavo visą naktį prasėdėti dirbant.

Vis dėlto, visi dalyviai buvo geros nuotaikos, apleisdami seminarą. Intensyvus dviejų savaičių darbas pastiprino lietuvių kalbos mokėjimą, o artimas bendravimas leido užmegzti daug naujų pažinčių. Jokiame kitame jaunimo suvažiavime negalima rasti tokios lietuviškos aplinkos. Būrys seminaro dalyvių tikėjosi sugrįžti ir kitais metais.

Linas Simonaitis

MŪSŲ PASTOGĖJE

1985—1987 m. LSS VADOVYBĖ

Metų pervartoje užsibaigė naujosios LSS vadovybės rinkimai. Rinkimų Prezidiumas, kuriam vadovavo v.s. fil. L. Ramanauskas, skelbia į LSS organus išrinktų asmenų sąrašą.

LSS Tarybos Pirmininkas — v.s. fil. Petras Molis.

LSS Garbės teismas: v.s. fil. Edmundas Korzonas (pirm.), v.s. fil. Halina Plaušinaitienė, v.s. fil. Jonas Dainauskas.

LSS Kontrolės komisija: ps. Antanas Jarūnas (pirm.), s. Nijolė Balzarienė, j.s. Daiva Gaušienė.

LSB Vyriausias Skautininkas — v.s. fil. Kazys Matonis, VSP — ps. Algis Senkus, LSB Garbės gynėjas — s. fil. Vaidevutis Mantautas.

Seserijos Vyriausia Skautininkė — v.s. fil. Stefa Gedgaudienė, VSP — v.s. Marija Vasiliauskienė, Seserijos Garbės gynėja — v.s. Malvina Jonikienė.

ASS Vadijos Pirmininkas — s. fil. Kęstutis Ječius, Pirm. pavaduotoja — ps. fil. Aldona Rauchienė, ASS Garbės gynėja — s. fil. Ritonė Rudaitienė.

LSS rajonų vadai:

v.s. fil. Balys Barkus — Australijos raj.

s. Steponas Vaitkevičius — Europos raj.

s. Steponas Zabulis — Atlanto raj.

v.s. fil. Antanas Paužuolis — JAV Vidurio raj.

s. Marija Butkienė — JAV Ramiojo Vandenyno raj.

s. Vytautas Turūta — Kanados raj.

ASS VEIKLA 1984 M. AUSTRALIJOJE

Australijos rajone šiuo metu veikia trys ASS skyriai: Adelaidėje, Melburne ir Sydnėjuje. Veikla gana gyva, bet ji galėtų dar labiau suaktyvėti, jei į skyrius būtų įtraukta didesnis studijuojančio skautiško jaunimo skaičius.

v.s. fil. Petras Molis

Adelaide, S.A.: kurį laiką buvęs reorganizacinėje stadijoje, skyrius praeitų metų pabaigoje be didelių reklamų išsirinko naują valdybą: pirm. — fil. dr. Janina Maželienė, sekretorius — fil. Vacys Ilgūnas, ižd. — fil. Tadas Žurauskas. Skyriui priklauso apie 15 filisterių. Nariai rugsėjo 8 d. paminėjo sąjūdžio 60 m. sukaktį; minėjimą pravedė fil. J. Maželienė. Paskaitą apie ASS skaitė fil. T. Žurauskas. Meninėje dalyje solo padainavo M. Pečiulienė; fil. V. Ratkevičius supažindino minėjimo dalyvius su Czeslaw Milosz kūryba. Šventė užbaigta *Gaudeamus igitur,* po to sekė vaišės.

Tą pačią dieną skyriaus narė fil. B. Mockūnienė suruošė savo pirmąją tapybos parodą, kuri Australijos lietuvių spaudos teigiamai įvertinta.

Melbourne, Vic.: šio miesto ASS skyriaus

veikla yra pati gyviausia. Narių tarpe linksniuojamos naujos pavardės. Liepos 15 d. įvykusioje sueigoje smarkiai reiškėsi jaunieji: buvo diskutuotos V. Bruožytės referatas. Fil. A. Bakaitis pateikė prisiminimų iš ankstyvesnių ASS veiklos dienų. Rugpjūčio 26 d. vykusiai sueigai vadovavo fil. L. Čižauskaitė. Skyriaus veiklai remti pravesta loterija.

Rugsėjo 16 dienos sueigoje sk. pirmininkas fil. A. Žilinskas kalbėjo apie organizacinę drausmę, tartasi einamaisiais reikalais. Spalio 16 d. skyrius per lietuvišką radijo valandėlę paminėjo ASS 60-metį. Programą vedė sol. J. Rubas ir filisteriai A. Bakaitis, L. Čižauskaitė, A. Žilinskas. Pats šventės minėjimas vyko spalio 21 d. Melburno Lietuvių namuose. Jo metu akademikės pasižadėjimą davė ir spalvas gavo V. Bruožytė.

Skyriuje veikia ASD, korp! Vytis ir filisterių sekcijos.

Sydney, N.S.W.: ASS Sydnejaus skyrius vasario 8 d. atsisveikino su ilgamečio skyriaus pirmininku fil. Iz. Jonaičiu. Nauju pirmininku išsirinktas fil. B. Barkus, pavaduotoja — fil. T. Vingilienė. Skyriuje veikia ASD ir filisteriai. Veikla šiuo metu yra kiek prigesusi.

*

Visai rajono veiklai vadovauja ASS Įgaliotinis fil. A. Žilinskas. Metų bėgyje veiklai koordinuoti išleista pora aplinkraščių, vyksta gana gyvas pasikeitimas laiškais tarp skyrių vadovų.

B.Ž.

SUKAKTUVĖS MELBURNE

Praėjusio spalio 21 d. Melburno ASS skyrius atšventė sąjūdžio 60 metų sukaktį Šv. Mišias už mirusius bei žuvusius narius aukojo filisteris kun. dr. Pr. Dauknys. Pamoksle pabrėžta, kokia didelė akad. skautų dalis, būdama ištikima Dievui ir savo tėvynei Lietuvai, paguldė galvas, o ir dabar tebekenčia, besipriešindama mūsų tautos engėjams.

Lietuvių namuose kand. Virg. Bruožytė buvo priimta į ASD gretas ir davė narės pasižadėjimą. Ją sveikino visi nariai, pasidžiaugdami sesės apsisprendimu įsijungti į sąjūdį.

Šie metai skyriui buvo derlingi narių prieaugliu: dar dvi kandidatės ruošiamos įžodžiui.

Po pietų vyko viešas minėjimas Liet. namų bendruomenės kambaryje; minėjimui vadovavo senj. A. Vaitiekūnas. Po taut. vėliavos įnešimo programa pradėta sveikinimais. Raštu sveikino Australijos LSS rajono vadas s. A. Pocius, iš Geelongo — vadeiva fil. R. Šarkis, Melburno šaulių DLK Vytenio kuopa; žodžiu — v.s. Žitkevičienė, kun. Pr. Dauknys, korp! Romuvos atstovas Špokevičius, fil. A. Bakaitis ir ASS Įgaliotinis fil. A. Žilinskas.

Po to sekė fil. A. Žilinsko paskaita — ASS nueito kelio apžvalga. Paskaitininkas nuosekliai aptarė liet. akademinės skautijos kūrimosi etapus nuo 1924 m. užsiregistravimo Lietuvos universitete Kaune, formavimosi eigą bei lūžius, pereidamas karo, okupacijų bei emigracijų audras, paminėdamas krūvą iškilių asmenybių, kritusių kovoje už tėvynės laisvę, už ištikimybę Kristui bei savo tautai.

Toliau išklausyta V. Žemaitytės deklamacija, V. Bruožytės solo „Sėdžiu aš parymus", V. Bruožytės - L. Čižauskienės duetas. Po dainų — kavutė su skanumynais ir smagūs pašnekesiai.

AnB.

KATEDRA PRADĖJO DARBĄ

Illinois universitetas Chicagoje pakvietė **profesorių dr. Bronių Vaškelį** vadovauti Lituanistikos katedrai. Profesorius Vaškelis jau pradėjo savo mokslinį darbą praėjusio rugsėjo mėnesį kaip pirmasis šios katedros vedėjas.

Profesorius dr. Bronius Vaškelis gimė 1924 metais Lietuvoje. Toronto universitete (Kanadoje) 1958 m. gavo bakalauro laipsnį ir 1961 metais — magistro laipsnį, 1964 metais Pennsylvanijos universitete apgynęs disertaciją „The Language of Jurgis Baltrušaitis' Lithuanian Poetry", gavo filosofijos daktaro laipsnį. Nuo 1963 metų profesoriavo Lafayette universitete Pennsylvanijoje. Lietuvių literatūros ir kitais klausimais bendradarbiavo lietuviškoje ir kitų kalbų spaudoje.

Jaunimo ir visuomeninėje veikloje Bronius Vaškelis reiškėsi kaip lietuvių jūrų skautų vadovas, akademikas skautas, Kanados lietuvių studentų sąjungos pirmininkas; 1959—63 buvo pirmosios Pasaulio Lietuvių Bendruomenės valdybos narys.

PLB valdybos pastangomis ir rūpesčiu 1981 metais įkurta ir pasaulio lietuvių parama

per trejus metus ugdyta, Lituanistikos katedra 1984 metais tapo realybe. Tai didžiulis kultūrinis ir mokslinis laimėjimas lietuvių tautai, pasaulio lietuviams ir Lietuvai.

fil. Rim. Cinka, kurio darbais puošiasi šio numerio viršeliai.

ĮVERTINTI KVIKLIO DARBAI

V.s. fil. Bronius Kviklys, keturtomio „Mūsų Lietuva" autorius, jau kelinti metai įtemptai dirba, ruošdamas daugiatomį „Lietuvos bažnyčių" veikalą, kurio 4 tomai (ketvirtas tomas — „Panevėžio vyskupija") jau išėjo iš spaudos; ruošiamas ir penktasis tomas. Popiežius Jonas Paulius II-sis, įvertindamas šį mūsų filisterio darbą, apdovanojo jį aukso ordinu „Augustae Crucis Insigne PRO ECCLESIA ET PONTIFICE". Ordiną Br. Kvikliui įteikė vysk. Antanas Deksnys Toronte vykusio Religinio pasaulio lietuvių katalikų kongreso iškilmėse. Įteikdamas ordiną ir atitinkamą pažymėjimą, vyskupas savo žodyje iškėlė Br. Kviklio darbą, kuris esąs retas įvykis R. K. Bažnyčios istorijoje.

Lietuviškoji skautija džiaugiasi šiuo skautininko Broniaus Kviklio įvertinimu, sveikina jį ir linki daug sveikų bei kūrybingų metų.

TRADICINĖS REKOLEKCIJOS

Chicagos akademikų skautų rengiamos velykinės rekolekcijos yra seniai tapusios gražia tradicija — jas kasmet ruošia Filisterių Skautų Sąjunga, talkinant ASD ir Korp! Vytis nariams. Šiais metais jos vėl įvyko — su keliais mažais pakeitimais. Ruošos darbai ėjo sklandžiai, visi laukėme ASS dvasios vado tėvo Jono Kubiliaus, SJ, atvykimo iš Montrealio. Bet nelauktai jis susirgo, ir FSS skyriaus valdybą užgulė naujas rūpestis: iki Didžiojo Ketvirtadienio rekolekcijų nedaug laiko belikę — tik trys dienos!

Iš nemalonios padėties išgelbėjo kun. Vyt. Bagdanavičius, MIC, mielai sutikęs mums pravesti pašnekesius, nors turėjo labai mažai laiko pasiruošti. Skautiškas ačiū jam už gražias mintis!

Did. Ketvirtadienį, balandžio 4 d., Jaunimo centro kavinėje rinkosi Sąjūdžio nariai pirmai konferencijai. Pirmą vakarą prelegentas kalbėjo apie sąžinės auklėjimą, o penktadienio vakare nagrinėjo šią temą plačiau. Kavinėje dalyvių jau gausiau.

Didįjį Šeštadienį vėl laukė staigmena: šv. Mišios bus koplyčioje, o ne kavinėje, kaip buvome įpratę. Maža J.C. koplyčia buvo pilna įvairaus amžiaus ASS narių — nuo

Kun. Vyt. Bagdanavičius laimina velykinį stalą. *J. Tamulaičio nuotr.*

mažiausių, dar šiai organizacijai nepriklausančią, iki pačių pareigingiausių ir pavyzdingiausių vadovų. Buvo atliktos Didžiojo Šeštadienio apeigos — ugnies ir vandens šventinimas bei krikšto pažadų atnaujinimas. Visa koplyčia mirguliavo žvakių šviesoje, ir visi jungėsi kartu, degdami kitų žvakutes nuo didžiosios Velykų žvakės. Mišias koncelebravo kunigai Vyt. Bagdanavičius, MIC, Jonas Kidykas, SJ, ir Petras Daugintis, SJ. Mišių skaitymus atliko sesės Renata Variakojytė, Vilija Vakarytė ir Rita Likanderytė; vargonais grojo Alvydė Eitutytė, o aukas nešė visų trijų skyrių pirmininkai ar atstovai: fil. Svajonė Kerelytė — FSS, fil. Lyda Bakaitytė ASD ir senj. Edvardas Tuskenis — Korp! Vytis. Po mišių visi susirinko kavinėje prie velykinio stalo pasidalinti įspūdžiais ir palinkėti vienas kitam linksmų švenčių.

FSS skyriaus pirmininkė fil. Svajonė visų dalyvių vardu kun. V. Bagdanavičiui šiltai padėkojo už puikiai atliktą darbą, prisegė jam gražų pirmų pavasario žiedų korsažą ir pakvietė visus pasirašyti sveikinimo kortelę tėvui Kubiliui.

Dalyviai už poros valandų skirstėsi į namus — tai margučius dažyti, tai baigti ruošos darbus ar net anksčiau į lovą kristi: Velykų rytą teks anksti kilti į Prisikėlimo mišias.

fil. Rita Likanderytė

MUGĖS AKIMIRKOS

Šiais metais Chicagos ASD ir Korp! Vytis skyriai Kaziuko mugei pasirinko CAJUN temą. „Cajunai" yra prancūzų-kanadiečių kilmės žmonės, kurie dabar atsiradę šiaurės Louisianoje; daugumas jų gyven Bayou pelkėse. Šie žmonės išlaiko prancūzų-kanadiečių tradicijas ir papročius, o kalba įdomiai skambančia prancūziška tarme. Jie ypač pasižymi savotiškais maisto patiekalais; jumbo ir jambalaya yra populiarūs valgiai, pagaminti iš žuvies, viščiuko bei daržovių su daugybe aštrių prieskonių.

Akademikai skautai įdomiai apibūdino

Chicagos ASD valdyba: (pirma eilė) t.n. Kristina Likanderytė — ižd., fil. Lyda Bakaitytė — pirm., t.n. Nida Bichnevičiūtė — vėliavininkė, t.n. Ramona Steponavičiūtė — koresp.; (antra eilė) fil. Vida Vizgirdaitė — vicepirm., t.n. Neringa Žadeikytė — sekr., fil. Vida Milavickienė — kand. globėja. Trūksta t.n. Rasos Miliauskaitės.

„Cajun" genties gyvenimą savo kambaryje Kaziuko mugės metu. Kandidatės Laura Putriūtė ir Jūra Putriūtė gražiai išpiešė, išdažė Bayou vaizdus. Visi patarnautojai apsirengė charakteringa „cajunų" apranga. Čia buvo galima užkandžiauti fil. Dariaus Budrio išvirta jambalaya ir pasigardžiuoti mūsų skaučių keptais tortais ir pyragaičiais. Taip pat vyko loterija ir kiti įvairumai.

fil. Lyda Bakaitytė

PREMIJA VYTIEČIUI

Akademinės komisijos (prof. V. Doniela, prof. A. Kabaila ir A. Zubras) sprendimu, Australijos Lietuvių Fondas paskyrė hobartiškiui Algimantui Taškūnui 500 dol. Akademinę premiją už jo Lietuvos bei lituanistinių problemų kėlimą ir gvildenimą Australijos akademinėje plotmėje.

Sveikiname korp! filisterį šiuo pasiekimu, kartu linkėdami sėkmės ateities darbuose. Ad meliorem!

fil. Alg. Taškūnas

ERRATA

Gerb. broli redaktoriau — peržiūrėjęs „Mūsų Vyčio" 1984—3 numerį, 25-me puslapyje pastebėjau neteisingai įvardintą nuotrauką: „Hartfordo skyriaus korporantai 1963 m."

Iš tikrųjų tai yra broliai korporantai iš New Yorko ir Bostono (iš kairės): Rimas Budraitis, Jonas Gurinskas, Saulius Navasaitis, Vladas Bileris (visi iš New York); nepažįstamas, Baika, Algis Lapšys, nepažįstamas, Kęstutis (?) — bostoniškiai ir Kęstutis Nemickas iš New Yorko.

Ad meliorem!

ps. senj. Kęstutis J. Bileris

*

Praėjusiame (1984-3) numeryje taip pat įsivėlė dvi netikslios datos:

29-me puslapyje rodomų ASL išleistų knygų žemutinioji (Susitikimas prie katedros) išėjo iš spaudos 1984 metais; žurnalo 37 psl. apačioje vaizduojama ASS „Smiltainės" stovykla įvyko 1957 metais, o ne 1947. Anos stovyklos akimirka taip pat matoma žurnalo galiniame viršelyje.

Red.

ASD įžodžio-pasižadėjimo akimirka Worcesterio ASS skyriaus sueigos metu: filisteriai R. Molienė, Aukštakalnienė, V. Mantautas, P. Molis ir R. Jokubauskas.
E. Meilaus, jr. nuotr.

ADMINISTRACIJOS PARAŠTĖ

1984 m. MŪSŲ VYČIO garbės prenumeratoriai:

Dr. Juzė Aglinskienė, Chicago, IL, **Kęstutis Bileris,** Richmond Hill, NY, **dr. Rimas ir Jūratė Dainauskai,** Woodridge, IL, **Arūnas ir Irena Draugeliai,** Woodridge, IL, **Vacys Garbonkus,** Clarendon Hills, IL, **dr. Jurgis Gimbutas,** Arlington, VA, **Algis Glodas,** Holden, MA, **Kęstutis ir Dalia Ječiai,** Vila Park, IL, **Laima Jurkūnienė,** Berwyn, IL, **Aleksas Karaliūnas,** Lemont, IL, **Edmundas ir Rūta Kulikauskai,** La Palma CA, **Giedrė Mereckienė,** Downers Grove, IL, **Vytas Miselis,** Monroeville, PA, **Petras Molis,** Shrewsbury, MA, **Kun. Jonas Pakalniškis,** Brooklyn, NY, **Dana Petkūnaitė,** Chicago, IL, **dr. Dalia Petreikytė,** Justice, IL, **dr. Aleksandras Plateris,** Bethesda, MD, **Halina Plaušinaitienė,** Chicago, IL, **drs. Tomas ir Nijolė Remeikiai,** Chicago, IL, **Eugenijus Slavinskas,** Westmont, IL, **Raimundas Šlenys,** Chicago, IL, **dr. Raimundas Strikas,** Decatur, Ga, **dr. Dana Vitkienė,** Palos Heights, IL, **Snieguolė Zalatorė,** Berwyn, IL.

Pijus Bielskus, Rochester MI, **Gediminas Dragūnas,** Philadelphia PA, **Vytautas Mikūnas,** Chicago IL, **Ramūnas Vidžiūnas,** Hinsdale IL.

MŪSŲ VYTĮ aukomis parėmė:

$50.00 — **Mega Barniškaitė,** Cleveland OH.

$13.00 — **Dalia Barzdžiūtė,** Downsview, Ont. Canada.

$11.00 — **Genė Rimkienė,** Western Springs, IL.

Po $8.00 — **Alfa Juodkis,** Seven Hills OH, **Edmundas Korzonas,** Chicago IL.

$6.00 — **Dr. Romas Viskanta,** W. Lafayette IN.

$5.00 — **Ramona Žygaitė,** Chicago, IL.

Po $3.00 — **Birutė Kožica,** Vernon Hills IL, **Aldona Martienė,** Chicago IL, **Edvardas** ir **Tomas Narai,** Shrewsbury MA, **Valerija Šimkienė,** Chicago IL.

Po $1.00 — **Audrius Kirvelaitis,** Chicago IL, **Linas Paužuolis,** Chicago IL.

Visiems nuoširdus AČIŪ!
MV administracija

SUMUŠTINIS

ŠV. KAZIMIERO METAI

Chicagos paukštyčių sueigoje vyksta patyr. laipsnių egzaminai.

Draugininkė: Ar žinai, Birutėle, kas buvo Kazimieras?

Paukštytė: Taip, sese draugininke, tai mano senelis!

GENERATION GAP

Sąjūdžio sukaktuvinės sueigos metu nugirstas pašnekesys.

Naujas senjoras: Kai jūs anuomet Kaune įkūrėte akad. skautų korporaciją, ar turėdavote Hay-ride?

Filisteris: Ne.

Senjoras: O ar būdavo Sadie Hawkins šokiai?

Filisteris: Ne, nebūdavo.

Senjoras: Nagi, o Hell week ar būdavo labai baisi?

Filisteris: Nežinau, kas tai per daiktas.

Senjoras: Tai ką jūs anais laikais darydavote pramogai?

APIE NAUJĄ MEDALĮ

— Sese Ale, ar matei naująjį LSS medalį, skirtą asmenims, išskautavusiems 50 metų? Man jis per daug išcackintas, išmargintas. Atrodo, tartum būtų skirtas vilkiukams ar mažiems skautukams.

— Broli Zū, ar nežinai, jog išskautavę 50 metų jau patys darosi panašūs į vaikus. Tokiems ir medalis atitinkamos išvaizdos...

PAKELIUI Į RAKĄ

Praėjusią vasarą važiuodamas lankyti Michigano miškuose stovyklaujančią dukrą, skautininkas AP sustoja papusryčiauti nuošalaus vieškelio mažoje valgyklėlėje, užsisako du pakeptus kiaušinius ir vos neužspringsta išgirdęs, kad ši porcija kainuosianti 4 dolerius.

— Negi šioje apylinkėje yra kiaušinių trūkumas? — pasiteirauja skautininkas.

— Ne, bet pravažiuojančių valgytojų tai didelis trūkumas!

Šypsniai iš Lietuvos spaudos. *AndriausDeltuvos piešinys*

ALp(LK)3088
1985, Nr.1

90.775.70.